

Malmö tingsrätt
DOM
Migrationsmutmålet
2015-05-20
i mål B 11371-12

Innehållsförteckning

Domslut beträffande

sid

	Talal Abdelrahman	1
	Francois Anougba	3
	Amer Iskandar	4
1	INLEDANDE UPPLYSNINGAR	1
2	ANSVARSYRKANDEN	6
2.1	MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), GROVT TJÄNSTEEFEL (Fransois Anougba) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)	6
2.2	MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), GROVT TJÄNSTEEFEL (Fransois Anougba) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)	7
2.3	MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), GROVT TJÄNSTEEFEL (Fransois Anougba) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)	8
2.4	MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar), MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott (Amer Iskandar) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)	9
2.5	MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar), MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott, (Amer Iskandar) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)	10
2.6	MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar),	

	MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott (Amer Iskandar), och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)	11
2.7	MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MED- HJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar), MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott (Amer Iskandar) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)	12
2.8	MUTBROTT, grovt brott (Fransois Anougba)	13
3	ÖVRIGA YRKANDEN	14
3.1	Förverkande	14
3.2	Kvarstad	14
3.3	Frihetsberövanden	14
4	DE TILLTALADES INSTÄLLNING	14
4.1	Till ansvarsyrkandena	14
4.2	Till yrkandena i övrigt	14
5	UTREDNINGEN	15
5.1	Skriftlig bevisning	15
5.2	Muntlig bevisning	16
5.2.1	Amer Iskandar	16
5.2.2	Talal Abdelrahman	22
5.2.3	Francois Anougba	25
5.2.4	Ehab Adnan Klissly	28
5.2.5	Saleh Kamel	30
5.2.6	Ghassan Youssef Taha	31
5.2.7	Said Awad	33
5.2.8	Sanouri Nesreen	34
5.2.9	Hadi Al Hamouri	34
5.2.10	Nader al Chamiyeh	36
5.2.11	Madi Saleh	37
5.2.12	Ali Hammad	38
5.2.13	Nadar Dahshi	40
5.2.14	Talat Abdul Al	42
5.2.15	Husam Hamdi Abudaff	44
5.2.16	Michael Dalvallen	44
5.2.17	Åsa Lindberg	44
5.2.18	Hanna Gedin	46
5.2.19	Linda Malmberg	46
5.2.20	Camilla Hultman	47
5.2.21	Anthony Abomah	47
5.2.22	Torgny Dahlberg	52
5.2.23	Dominic Debby	52

6	DOMSKÄL	52
6.1	Skuld och rubricering	52
6.1.1	Allmänt om bevisning i brottmål	53
6.1.2	Lagregleringen om mutbrott, urkundsför- falskning och tjänstefel	54
6.1.3	Något om lagregleringen om medverkansansvar	56
6.1.4	Tingsrättens bedömning i detta mål	58
6.2	Påföljd	67
6.2.1	Talal Abdelrahman	67
6.2.2	Amer Iskandar	68
6.3	Övrigt	69
6.3.1	Förverkande	69
6.3.2	Kvarstad	69
6.3.3	Ersättningar m.m.	70
	HUR MAN ÖVERKLAGAR.....	70

Bilagor

Avräkningsunderlag
 Anvisning för överklagande
 Försättsblad och innehållsförteckning

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20
meddelad i
Malmö

Mål nr: B 11371-12

PARTER (Antal tilltalade: 3)

Tilltalad

Talal Abdelrahman, 19620414-1755
Mellanvångsvägen 6 B, lgh 1503
223 55 Lund

Offentlig försvarare:

Advokat Leif Silbersky
Advokatfirman Silbersky AB
Box 12706
112 94 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Robert Engstedt
Åklagarmyndigheten
Riksenheten mot korruption

DOMSLUT

Brott som den tilltalade döms för

1. Medhjälp till grov urkundsförfalskning, 14 kap 3 § brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2013 samt 23 kap 4 § brottsbalken
- 2008-02-01 -- 2008-08-31 (7 tillfällen)
2. Mufbrott, grovt brott, 20 kap 2 § brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2012
- 2008-02-01 -- 2008-08-31 (7 tillfällen)

Åtal som den tilltalade frikänns från

1. Medhjälp till grovt tjänstefel, 20 kap 1 § 2 st samt 23 kap 4 § brottsbalken
- 2008-03-01 -- 2008-08-31 (7 tillfällen)

Påföljd m.m.

Fängelse 3 år

Beslut

Förverkande och beslag

1. Talal Abdelrahman förpliktas med stöd av 36 kap. 1 § brottsbalken att som förverkat värde av utbyte av brott betala 450 000 kr till staten.
2. I beslag tagna handlingar, ett förfalskat bulgariskt id-kort, ett förfalskat bulgariskt pass samt ett personbevis och ett bevis om registrering av uppehållsrätt förklaras förverkade. Beslagen ska bestå (2013-0104-BG171, nr 1-3).

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 265	Kalendegatan 1	040-35 30 00	040-611 43 10	måndag - fredag
201 22 Malmö		E-post: malmo.tingsratt@dom.se		08:00-16:00

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

Mål nr: B 11371-12

Brottsofferfond

1. Den tilltalade åläggs att betala en avgift på 500 kr enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond.

Ersättning

1. Leif Silbersky tillerkänns ersättning av allmänna medel med 599 650 kr. Av beloppet avser 299 460 kr arbete, 118 107 kr tidsspillan, 62 153 kr utlägg och 119 930 kr mervärdesskatt.
2. Kostnaden för försvaret ska stanna på staten.

Övrigt

1. Tingsrättens beslut om kvarstad den 18 mars 2013 ska bestå dock endast till ett belopp om 450 000 kr, och gälla till dess att verkställighet kan ske, dock längst två månader efter att domen har vunnit laga kraft.
-

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20
meddelad i
Malmö

Mål nr: B 11371-12

Tilltalad

Nanou FRANÇOIS Anougba, 19680217-2392
Spårsnögatan 39
226 52 Lund

Offentlig försvarare:

Advokat Mikael Nilsson
Advokatgruppen Mikael Nilsson i Malmö
AB
Stortorget 29
211 34 Malmö

Åklagare

Kammaråklagare Robert Engstedt
Åklagarmyndigheten
Riksenheten mot korruption

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

1. Grovt tjänstefel, 20 kap 1 § 2 st brottsbalken
- 2008-06-19 -- 2008-08-26 (3 tillfällen)
2. Mutbrott, grovt brott, 20 kap 2 § brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2012
- 2007-10-24 -- 2008-01-31

Beslut

Ersättning

1. Mikael Nilsson tillerkänns ersättning av allmänna medel med 324 029 kr. Av beloppet avser 246 078 kr arbete, 13 145 kr tidsspillan och 64 806 kr mervärdesskatt.
 2. Kostnaden för försvaret ska stanna på staten.
-

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20
meddelad i
Malmö

Mål nr: B 11371-12

Tilltalad

AMER Ahmed Iskandar, 19590202-4396
c/o Wahid Wafaa
Bennets Väg 9 C
213 67 Malmö
Medborgare i Italien

Offentlig försvarare:

Advokat Ulf Bagner
Advokat Ulf Bagner AB
Malmö Börshus, Skeppsbron 2, 2 vån
211 20 Malmö

Åklagare

Kammaråklagare Robert Engstedt
Åklagarmyndigheten
Riksenheten mot korruption

DOMSLUT

Brott som den tilltalade döms för

1. Medhjälp till grov urkundsförfalskning, 14 kap 3 § brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2013 samt 23 kap 4 § brottsbalken
- 2008-02-01 -- 2008-08-31 (4 tillfällen)
2. Medhjälp till mutbrott, grovt brott, 20 kap 2 § brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2012 samt 23 kap 4 § brottsbalken
- 2008-02-01 -- 2008-08-31 (4 tillfällen)

Påföljd m.m.

Fängelse 1 år 6 månader

Beslut

Förverkande och beslag

1. I beslag tagna handlingar, ett förfalskat bulgariskt id-kort, ett förfalskat bulgariskt pass samt ett personbevis och ett bevis om registrering av uppehållsrätt förklaras förverkade. Beslagen ska bestå (2013-0104-BG171, nr 1-3).

Brottsofferfond

1. Den tilltalade åläggs att betala en avgift på 500 kr enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond.

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

Mål nr: B 11371-12

Ersättning

1. Ulf Bagner tillerkänns ersättning av allmänna medel med 330 786 kr. Av beloppet avser 244 776 kr arbete, 16 730 kr tidsspillan, 3 123 kr utlägg och 66 157 kr mervärdesskatt.
 2. Kostnaden för försvaret ska stanna på staten.
-

1 INLEDANDE UPPLYSNINGAR

Åklagaren har i målet väckt åtal mot tre personer. Åtalet gäller mutbrott, urkundsförfalskning och tjänstefel. Åklagaren har härutöver framställt yrkanden om förverkande och kvarstad.

Tingsrätten har i beslut den 18 mars 2013 förordnat om kvarstad på så mycket av en av de tilltalades – Talal Abdelrahmans – egendom att 500 000 kr kan antas bli täckt vid utmätning.

Huvudförhandlingen inleddes den 11 mars 2015 och pågick under sammanlagt 10 förhandlingsdagar, fram till den 14 april 2015.

Tingsrätten har valt att i domen tämligen utförligt återge förhören med de tilltalade och vittnena. Domen är emellertid förhoppningsvis så utformad att det ska vara möjligt för läsaren att tillgodogöra sig tingsrättens överväganden utan att hen för den sakens skull ska behöva ha tagit del av angivna referat.

Under avsnittet 2 anges åklagarens samtliga ansvarsyrkanden från 2.1 till 2.8. Av praktiska skäl har tingsrätten valt att i övriga delar av domen hänvisa till de olika gärningarna genom att endast ange siffran efter 2. Det innebär att när tingsrätten hänvisar till åtalpunkten 1 avses den gärning som anges under avsnittet 2.1 etc.

2 ANSVARSYRKANDEN

Åklagaren har yrkat ansvar enligt följande.

2.1 MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman) GROVT TJÄNSTEFEL (Francois Anougba) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)

Talal Abdelrahman har under tiden maj – augusti 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas och tagit emot en muta eller otillbörlig belöning om 55 000 kr, av Ehab Adnan Klissly eller annan, för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö, för att tillhandahålla ett på felaktiga grunder utfärdat bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov när belöningen, sammanlagt med åtalpunkterna 2, 3, 4, 5, 6 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Talal Abdelrahman har under tiden maj – augusti 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans framställan av falsk urkund eller ändrat eller fyllt ut äkta urkund

genom att tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Åtgärden har inneburit fara i bevishänseende. Gärningen är grov enär gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling.

Francois Anougba har den 26 augusti 2008 uppsåtligen i myndighetsutövning vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär Francois Anougba allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 2, 3 och 8 utövats systematiskt och avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren. Talal Abdelrahman har främjat Francois Anougbas eller annans brott genom att tillhandahålla falska handlingar som underlag för Francois Anougbas eller annans felaktiga beslut. Gärningen är grov enär Francois Anougba eller annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 2, 3, 4, 5, 6 och 7 utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, 20 kap. 1 § 2 st. brottsbalken, 14 kap. 3 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 och 23 kap. 4 § brottsbalken samt 20 kap. 1 § 2 st. och 23 kap. 4 § brottsbalken

2.2 MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), GROVT TJÄNSTEFEL (Francois Anougba) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)

Talal Abdelrahman har under tiden maj – augusti 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas och tagit emot en muta eller otillbörlig belöning om 50 000 kr, av Saleh Kamel eller annan för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö, för att tillhandahålla ett på felaktiga grunder utfärdat bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär belöningen, sammanlagt med åtalpunkterna 1, 3, 4, 5, 6 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Talal Abdelrahman har under tiden maj – augusti 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans framställan av falsk urkund eller ändrat eller fyllt ut äkta urkund genom att tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Åtgärden har inneburit fara i bevishänseende. Gärningen är grov enär gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling.

Francois Anougba har den 25 augusti 2008 uppsåtligt i myndighetsutövning vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär Francois Anougba allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 1, 3 och 8 utövats systematiskt och avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren. Talal Abdelrahman har främjat Francois Anougbas eller annans brott genom att tillhandahålla falska handlingar som underlag för Francois Anougbas eller annans felaktiga beslut. Gärningen är grov enär Francois Anougba eller annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 1, 3, 4, 5, 6 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, 14 kap. 3 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 och 23 kap. 4 § brottsbalken, 20 kap. 1 § 2 st. brottsbalken samt 20 kap. 1 § 2 st. och 23 kap. 4 § brottsbalken

2.3 MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), GROVT TJÄNSTEFEL (Francois Anougba) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)

Talal Abdelrahman har under tiden den 1 maj till den 30 juni 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas och tagit emot en muta eller otillbörlig belöning om 60 000 kr av Said Awad eller annan, för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö, för att tillhandahålla ett på felaktiga grunder utfärdat bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär belöningen, sammanlagt med åtalpunkterna 1, 2, 4, 5, 6 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Talal Abdelrahman har under tiden den 1 maj till den 30 juni 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans framställan av falsk urkund eller ändrat eller fyllt ut äkta urkund genom att tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Åtgärden har inneburit fara i bevishänseende. Gärningen är grov enär gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling.

Francois Anougba har den 19 juni 2008 uppsåtligt i myndighetsutövning vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär Francois Anougba allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 1, 2 och 8, utövats systematiskt och avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Talal Abdelrahman har främjat Francois Anoubas eller annans brott genom att tillhandahålla falska handlingar som underlag för Francois Anoubas eller annans felaktiga beslut. Gärningen är grov enär Francois Anoubas eller annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 1, 2, 4, 5, 6 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, 14 kap. 3 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 och 23 kap. 4 § brottsbalken, 20 kap. 1 § 2 st. brottsbalken samt 20 kap. 1 § 2 st. och 23 kap. 4 § brottsbalken

2.4 MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar), MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott (Amer Iskandar) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)

Talal Abdelrahman har i februari – mars 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas och tagit emot en muta eller otillbörlig belöning om 125 000 danska kronor, av Sanouri Nesreen eller annan, för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö, för att tillhandahålla ett på felaktiga grunder utfärdat bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär belöningen, sammanlagt med åtalpunkterna 1, 2, 3, 5, 6 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Talal Abdelrahman har i februari – mars 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans framställan av falsk urkund eller ändrat eller fyllt ut äkta urkund genom att tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Åtgärden har inneburit fara i bevishänseende. Gärningen är grov enär gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling.

Amer Iskandar har i februari – mars 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans grova mutbrott och framställan av falsk urkund genom att förmedla eller tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Gärningen (urkundsförfalskningen) är grov enär gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling och gärningen (grovt mutbrott) är grov enär belöningen, sammanlagt med

åtalspunkterna 1, 2, 3, 5, 6 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt, eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Annan har i mars 2008 uppsåtligen i myndighetsutövning vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalspunkterna 1, 2, 3, 5, 6 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren. Talal Abdelrahman har främjat annans brott genom att tillhandahålla falska handlingar som underlag för annans felaktiga beslut. Gärningen är grov enär annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalspunkterna 5, 6 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, 14 kap. 3 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 och 23 kap. 4 § brottsbalken, 20 kap. 1 § 2 st. brottsbalken samt 20 kap. 1 § 2 st. och 23 kap. 4 § brottsbalken

2.5 MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar), MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott (Amer Iskandar) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)

Talal Abdelrahman har i maj – juni 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas och tagit emot en muta eller otillbörlig belöning om 90 000 kr, av Nader al Chamieh eller annan, för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö, för att tillhandahålla ett på felaktiga grunder utfärdat bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov enär belöningen, sammanlagt med åtalspunkterna 1, 2, 3, 4, 6 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Talal Abdelrahman har i maj – juni 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans framställan av falsk urkund eller ändrat eller fyllt ut äkta urkund genom att tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Åtgärden har inneburit fara i bevishänseende. Gärningen är grov enär gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling.

Amer Iskandar har under tiden maj – juni 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans grova mutbrott och framställan av falsk urkund genom att förmedla eller tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Gärningen (urkundförfalskning) är grov när gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling och gärningen (grovt mutbrott) är grov när belöningen, sammanlagt med åtalpunkterna 1, 2, 3, 4, 6 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Annan har under tiden maj – juni 2008 uppsåtligen i myndighetsutövning vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov när annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 1, 2, 3, 4, 6 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren. Talal Abdelrahman har främjat annans brott genom att tillhandahålla falska handlingar som underlag för annans felaktiga beslut. Gärningen är grov när annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 4, 6 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, 14 kap. 3 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 och 23 kap. 4 § brottsbalken, 20 kap. 1 § 2 st. brottsbalken samt 20 kap. 1 § 2 st. och 23 kap. 4 § brottsbalken

2.6 MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar), MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott (Amer Iskandar) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)

Talal Abdelrahman har under tiden maj – augusti 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas och tagit emot en muta eller otillbörlig belöning om 90 000 danska kronor, av Madi Saleh eller annan, för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö, för att tillhandahålla ett på felaktiga grunder utfärdat bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov när belöningen, sammanlagt med åtalpunkterna 1, 2, 3, 4, 5 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Talal Abdelrahman har under tiden maj – augusti 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans framställan av falsk urkund eller ändrat eller fyllt ut äkta urkund

genom att tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Åtgärden har inneburit fara i bevishänseende. Gärningen är grov när gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling.

Amer Iskandar har under tiden maj – augusti 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans grova mutbrott och framställan av falsk urkund genom att förmedla eller tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Gärningen (urkundsförfalskningen) är grov när gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling och gärningen (grovt mutbrott) är grov när belöningen, sammanlagt med åtalspunkterna 1, 2, 3, 4, 5 och 7, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Annan har under tiden maj – augusti 2008 uppsåtligen i myndighetsutövning vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov när annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalspunkterna 1, 2, 3, 4, 5 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren. Talal Abdelrahman har främjat annans brott genom att tillhandahålla falska handlingar som underlag för annans felaktiga beslut. Gärningen är grov när annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalspunkterna 4, 5 och 7, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, 14 kap. 3 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 och 23 kap. 4 § brottsbalken, 20 kap. 1 § 2 st. brottsbalken samt 20 kap. 1 § 2 st. och 23 kap. 4 § brottsbalken

2.7 MUTBROTT, grovt brott (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Talal Abdelrahman), MEDHJÄLP TILL GROV URKUNDSFÖRFALSKNING (Amer Iskandar), MEDHJÄLP TILL MUTBROTT, grovt brott (Amer Iskandar) och MEDHJÄLP TILL GROVT TJÄNSTEFEL (Talal Abdelrahman)

Talal Abdelrahman har i maj – juni 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas och tagit emot en muta eller otillbörlig belöning om 90 000 kr, av Nadar Dahshi eller annan, för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö, för att tillhandahålla ett på felaktiga grunder utfärdat bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov när belöningen, sammanlagt med åtalspunkterna 1, 2, 3, 4, 5 och 6, avsett ett betydande

värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Talal Abdelrahman har i maj – juni 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans framställan av falsk urkund eller ändrat eller fyllt ut äkta urkund genom att tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Åtgärden har inneburit fara i bevishänseende. Gärningen är grov när gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling.

Amer Iskandar har i maj – juni 2008 i Malmö med råd och dåd främjat annans grova mutbrott och framställan av falsk urkund genom att förmedla eller tillhandahålla felaktig fotografisk bild och felaktiga personuppgifter till pass och identitetshandlingar. Gärningen (urkundsförfalskningen) är grov när gärningen varit av särskilt farlig art och att ett pass är en särskilt skyddsvärd handling och gärningen (grovt mutbrott) är grov när belöningen, sammanlagt med åtalpunkterna 1, 2, 3, 4, 5 och 6, avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Annan har i maj – juni 2008 uppsåtligen i myndighetsutövning vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Gärningen är grov när annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 1, 2, 3, 4, 5 och 6 utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren. Talal Abdelrahman har främjat annans brott genom att tillhandahålla falska handlingar som underlag för annans felaktiga beslut. Gärningen är grov när annan allvarligt missbrukat sin ställning och tillsammans med åtalpunkterna 1, 2, 3, 4, 5 och 6, utövats systematiskt och som avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagaren.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, 14 kap. 3 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 och 23 kap. 4 § brottsbalken, 20 kap. 1 § 2 st. brottsbalken samt 20 kap. 1 § 2 st. och 23 kap. 4 § brottsbalken.

2.8 MUTBROTT, grovt brott (Francois Anougba)

Francois Anougba har någon gång under tiden den 24 oktober 2007 – den 31 januari 2008 begärt eller låtit åt sig utlovas otillbörlig belöning om 50 000 kr för sin tjänst vid Migrationsverket i Malmö. Gärningen är grov tillsammans med åtalpunkterna 1, 2 och 3, då belöningen avsett ett betydande värde, ingått i en brottslighet som utövats systematiskt, varit av större omfattning och varit av särskilt farlig art.

Lagrum: 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012

3 ÖVRIGA YRKANDEN M.M.

3.1 Förverkande

Åklagaren har yrkat att tingsrätten hos Talal Abdelrahman med stöd av 36 kap. 1 § brottsbalken ska förverka ett belopp om 623 850 kr motsvarande värdet av brottsutbytet.

Åklagaren har vidare gentemot Talal Abdelrahman och Amer Iskandar yrkat att tingsrätten med stöd av 36 kap. 2 § brottsbalken ska förverka i beslag tagna handlingar, nämligen ett förfalskat bulgariskt id-kort, ett förfalskat bulgariskt pass samt ett personbevis och ett bevis om registrering av uppehållsrätt.

3.2 Kvarstad

Åklagaren har därtill yrkat att tingsrätten ska besluta att den kvarstad om 500 000 kr som tingsrätten meddelat gentemot Talal Abdelrahman ska bestå till dess verkställighet kan ske, dock längst två månader efter laga kraft vunnna dom.

3.3 Frihetsberövanden

Talal Abdelrahman och Francois Anougba har på grund av misstanke om brott som prövas genom denna dom varit berövade friheten som anhållna eller häktade enligt följande, *se även avräkningsunderlag, fogade till domen*.

Talal Abdelrahman från den 29 januari 2013 till den 28 mars 2013 samt från den 3 april 2013, kl. 07.00, till den 4 april 2013, kl. 13.20, och Francois Anougba från den 29 januari 2013 till den 14 februari 2013.

4 DE TILLTALADES INSTÄLLNING

4.1 Till ansvarsyrkandena

Talal Abdelrahman, Amer Iskandar och Francois Anougba har var och en för sitt vidkommande förnekat samtliga gärningar.

4.2 Till yrkandena i övrigt

Talal Abdelrahman har bestritt yrkandet om värdeförverkande. Han har förklarat sig inte ha några synpunkter på yrkandet om förverkande av de i beslag tagna handlingarna. Han har bestritt yrkandet om kvarstad och för egen del begärt att kvarstaden omedelbart hävs.

Amer Iskandar har förklarat sig inte ha något att invända mot yrkandet om förverkande.

5 UTREDNINGEN

5.1 Skriftlig bevisning

Åklagaren har i anslutning till de olika åtalspunkterna åberopat följande skriftliga bevisning.

- Åtalspunkten 1

ansökan till Migrationsverket, id-kort, anställningsintyg, bevis om registrering, utskrift av datalogg, beslut om folkbokföring, bulgariskt pass, beslut om avregistrering, tjänsteanteckning, utlåtande från Europol, utlåtande från SKL och anställningsintyg för Ehab Adnan Klissly

- Åtalspunkten 2

ansökan till Migrationsverket, id-kort, anställningsintyg, bevis om registrering, beslut om folkbokföring, bulgariskt pass och bevis om uppehållsrätt

- Åtalspunkten 3

ansökan till Migrationsverket, bulgariskt pass, anställningsintyg, bevis om registrering, och beslut om folkbokföring.

- Åtalspunkten 4

bevis om registrering, utskrift av datalogg, beslut om folkbokföring, bulgariskt pass, bevis om uppehållsrätt, tjänsteanteckning, kvitto och inlämnade handlingar samt sakkunnigutlåtande.

- Åtalspunkten 5

utskrift av datalogg, två bevis om registrering, beslut om folkbokföring, bulgariskt pass, personbevis och utlåtande angående det bulgariska passet

- Åtalspunkten 6

bevis om registrering, personbevis, flyttanmälan, bulgariskt pass, arbetsblad Skatteverket, id-handling och stöldanmälan.

- Åtalspunkten 7

bevis om registrering, flyttanmälan, beslut i folkbokföringsärendet, bulgariskt pass, uppvisad handling och förfrågan med svar om passet.

- Åtalspunkten 8

Samtalsutskrift

Talal Abdelrahman har som skriftlig bevisning åberopat en e-postkonversation med utredaren *Camilla Hultman*.

Francois Anougba har även han i anslutning till *åtalspunkten 8* som skriftlig bevisning åberopat samtalsutskriften.

5.2 Muntlig bevisning

Tingsrätten har hört *Amer Iskandar*, *Talal Abdelrahman*, *Francois Anougba* samt vittnena *Ehab Adnan Klissly*, *Said Awad*, *Ghassan Youssef Taha*, *Saleh Kamel*, *Hanna Gedin*, *Åsa Lindberg*, *Husam Hamdi Abudaff*, *Sanouri Nesreen*, *Hadi Al Hamouri*, *Michael Dalvallen*, *Nader al Chamiyeh*, *Talat Abdul Al*, *Anthony Abomah*, *Torgny Dahlberg*, *Dominic Debby*, *Camilla Hultman*, *Nadar Dahshi*, *Linda Malmberg*, *Ali Hammad* och *Madi Saleh*.

De hörda har berättat i huvudsak följande

5.2.1 Amer Iskandar

Han är palestiniere men medborgare i Italien. Han fick utställt ett italienskt pass under tiden som han bodde i Libanon. Han tvingades betala ett belopp motsvarande 10 000 kr till en tjänsteman för att få sitt pass. Han kom till Sverige för många år sedan. Den första tiden arbetade han i sin brors butik vid Möllevångstorget. Det visade sig att *Talal Abdelrahman* var stamkund i butiken. De kom att träffas ofta och lärde känna varandra väl. Under år 2005 eller 2006 köpte *Amer Iskandar* en restaurang på Rosengård. Han vill minnas att han betalade runt 200 000 kr för restaurangen.

Talal Abdelrahman arbetade på Migrationsverket som låg i närheten. Han kom därför ofta till restaurangen och åt lunch. Deras vänskap utvecklades än mer och *Amer Iskandar* tyckte att *Talal Abdelrahman* var som en bror till honom.

Amer Iskandar hade vid samma tid en anställd som riskerade att bli utvisad. Den anställda bad honom fråga *Talal Abdelrahman* om vad man kunde göra för att undvika en utvisning. När *Amer Iskandar* tog upp frågan med *Talal Abdelrahman*

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

svarade denne att han kunde ordna så att killen fick stanna i Sverige men att det skulle kosta honom 50 000 kr. Svaret kom som en total överraskning för Amer Iskandar, eftersom han inte trodde att det förekom korruption i Sverige. Talal Abdelrahman ursäktade sig med att det inte var han själv som skulle ha pengarna utan att dessa skulle gå till att bjuda anställda på Migrationsverket på middag och till andra liknande ändamål.

Amer Iskandar vidarebefordrade beskedet till sin anställda och denne accepterade erbjudandet. Han sade sig ha bröder som kunde hjälpa till med att få fram pengarna. Detta visade sig dock vara lättare sagt än gjort. Han lyckades nämligen inte få ihop mer än 40 000 kr. När Amer Iskandar förklarade att det inte var tillräckligt blev den anställda förtvivlad och bad och bönade om Amer Iskandars hjälp. Till sist gav Amer Iskandar med sig och lovade att skjuta till resterande 10 000 kr. Vid en kontrollräkning av de pengar som den anställda fått ihop visade det sig att det endast var 35 000 kr och inte 40 000 kr, varför Amer Iskandar i slutändan fick betala 15 000 kr.

I början av år 2008 blev Amer Iskandar uppsökt av en man, Hadi Al Hamouri, som förklarade att han behövde hjälp med att få fram ett uppehållstillstånd åt sin hustru och att han hade hört talas om att Amer Iskandar hade kontakter inom Migrationsverket. Mannen uppgav att hustrun, Sanouri Nesreen (*åtalspunkten 4*), var jordansk medborgare, att familjen bodde i Danmark och att hustrun riskerade att bli utvisad därifrån. Amer Iskandar lovade att undersöka saken och återkomma. Han kontaktade Talal Abdelrahman och presenterade ärendet. Denne uppgav att det troligen skulle gå att ordna men att det skulle kosta 100 000 kr, varav 40 000 kr skulle betalas i förskott. Att det skulle bli så pass dyrt i det fallet berodde på att kvinnan önskade få ett pass med bevis om permanent uppehållstillstånd. Amer Iskandar vidarebefordrade beskedet till mannen och denne förklarade sig då vara beredd att betala hela 125 000 kr. Talal Abdelrahman krävde att få tillgång till kvinnans jordanska pass och vissa andra handlingar. En tid senare återkom mannen och hade med sig alla dokument och 40 000 kr i kontanter. Amer Iskandar tog emot dokument och pengar och vidarebefordrade dessa till Talal Abdelrahman. Han minns att denne vid mottagandet uttalade något i stil med att det förekommer överallt i världen att man ger lite pengar till en tjänsteman för att skynda på sitt ärende. Amer Iskandar kände sig osäker och frågade om det rörde sig om falska handlingar. Talal Abdelrahman försäkrade att så inte var fallet. Amer Iskandar litade vid den tiden fullt ut på Talal Abdelrahman och beskedet lugnade honom; han ville nämligen inte vara inblandad i något som äventyrade den nationella säkerheten.

Ärendet kom att dra ut på tiden. Det visade sig sedan att Talal Abdelrahman hade fixat ett bulgariskt pass till kvinnan samt ett arbetstillstånd. Amer Iskandar frågade om det inte skulle upptäckas. Talal Abdelrahman svarade att det inte var någon risk eftersom han hade ändrat kvinnans födelsedag. Man skulle därför inte få upp hennes ursprungliga uppgifter om man sökte på födelsedata i dataregistret. Amer Iskandar

förstod inte riktigt vad Talal Abdelrahman menade. Han vill minnas att betalningen gjordes både i svenska och danska kronor.

Amer Iskandar hjälpte till även i ett ärende som gällde Nader al Chamiyeh (*åtalspunkten 5*). Talal Abdelrahman åtog sig att ordna en uppehållsrätt åt denne mot en viss ersättning. Han minns idag inte beloppets storlek men han har för sig att det rörde sig om 40 000 kr. Amer Iskandar vill också minnas att han mottog ett libanesiskt resedokument och förskottet och att han sedan vidarebefordrade dessa till Talal Abdelrahman. Handlingarna var klara redan efter 14 dagar.

Talal Abdelrahman nämnde vid något tillfälle att Amer Iskandar inom kort skulle få besök av en person vid namn Madi Saleh (*åtalspunkten 6*), som också han bodde i Danmark. Amer Iskandar minns att han just hade vaknat när någon anställd på restaurangen ringde och berättade att det hade kommit några personer från Danmark som ville träffa honom. Amer Iskandar bad dem komma hem till honom. När de kom en stund senare visade det sig att Madi Saleh var i sällskap med sin bror, Sanouri Nesreens make och ytterligare två personer. Det framkom att Madi Saleh behövde ett pass för att kunna resa in i Jordanien; han kunde inte åka med det egna passet eftersom han var efterlyst i Jordanien efter att ha skilt sig från sin hustru och stod i skuld till henne. Amer Iskandar kontaktade Talal Abdelrahman och denne erbjöd sig att fixa ett bulgariskt pass och id-kort till honom mot en ersättning om 60 000 eller 70 000 kr. Madi Saleh accepterade detta och överlämnade det egna passet och andra handlingar liksom 40 000 kr i kontanter.

Amer Iskandar vidarebefordrade handlingar och pengar till Talal Abdelrahman. Han var fortfarande i övertygelsen om att allting gick rätt till. Talal Abdelrahman hade nämligen upplyst honom om att det var möjligt för i princip vem som helst att genom naturalisation bli medborgare i Bulgarien efter ett enkelt ansökningsförfarande.

När Talal Abdelrahman var klar med handlingarna kom han till Amer Iskandars parkeringsplats och överlämnade pass och id-kort till Amer Iskandar. Amer Iskandar minns att han den gången lät kontrollera såväl pass som id-kort i den apparat som han har i restaurangen för att kontrollera sedlars äkthet. Han fann inte något anmärkningsvärt med handlingarna utan allt såg normalt och äkta ut. Han minns inte om han mottog 20 000 kr eller 30 000 kr när han lämnade ut dokumenten till Madi Saleh. Han har vissa problem med minnet vad gäller bl.a. tider och belopp. Hans minne kan också ha påverkats av att han idag på morgonen tvingats ta fyra Tramadol för att över huvud taget kunna delta i rättegången.

Amer Iskandar har efteråt fått höra att Madi Saleh blev gripen när han kom till Jordanien och hamnade i fängelse. Han vet dock inte om det hade något med passet att göra.

Det hände flera gånger att Amer Iskandar fick besök av personer från Danmark utan att han hade blivit varskodd i förväg. Han antog ändå att det var Talal Abdelrahman som hade skickat personerna i fråga. Det fanns bl.a. en mansperson från Somalia som återkom med jämna mellanrum och som överlämnade kuvert till Amer Iskandar för vidarebefordran till Talal Abdelrahman. Amer Iskandar fick inte veta vad som fanns i kuverten och han lämnade dem bara vidare till Talal Abdelrahman. Vid överlämnandet till Talal Abdelrahman fick han som regel ett annat kuvert som skulle överlämnas till somaliern vid dennes kommande besök. Amer Iskandar minns att han vid något tillfälle blev nyfiken på vad kuverten innehöll och att han därför kände på ett av dem. Efter vad han förstod fanns det i just det kuvertet två pass samt en del papper, som han inte kunde avgöra om de var sedlar eller något annat.

Under sommaren 2008 fick Amer Iskandar besök av Nadar Dahshi, också han från Danmark (*åtalpunkten 7*). Denne kom till restaurangen och Amer Iskandar stod själv i begrepp att resa över till Danmark för att titta på restauranginredning. Talal Abdelrahman åtog sig att hjälpa Nadar Dahshi med ett uppehållstillstånd mot viss ersättning. Amer Iskandar minns idag inte hur stort belopp det rörde sig om men antar att det var mellan 60 000 och 80 000 kr. Han minns att de åkte till Danmark och att han mottog hela beloppet och ett libanesiskt resedokument, avsett för palestinska flyktingar, hemma i Nadar Dahshis bostad. Dokument och pengar vidarebefordrade han sedan till Talal Abdelrahman. Denne återkom en tid senare med beskedet att ärendet var mera komplicerat än vad han trott från början, eftersom det i dataregistret fanns uppgift om att Nadar Dahshi hade varit föremål för s.k. daktning i andra länder vid fem olika tillfällen. Dessa uppgifter var man tvungen att ta bort och det skulle därför kosta ytterligare 20 000 kr. När Amer Iskandar framförde beskedet till Nadar Dahshi blev denna mycket arg och upprörd. Han hotade med att gå till polisen och anmäla dem. Amer Iskandar uppfattade det som att ilskan riktades mot honom och för att lösa problemet, valde Amer Iskandar att betala de tillkommande 20 000 kr ur egen ficka. Drygt en månad senare fick Nadar Dahshi ett bulgariskt pass, ett uppehållstillstånd och ett arbetstillstånd. Denne lyckades ta sig in i Libanon men greps av tulltjänstemän när han skulle resa tillbaka till Sverige.

Långt senare sökte Nadar Dahshi upp Amer Iskandar i bostaden och ville att Talal Abdelrahman skulle betala tillbaka pengarna. Han var i sällskap med "fyra banditer från Danmark" och ville veta var de kunde hitta Talal Abdelrahman. Amer Iskandar visste bara att Talal Abdelrahman bodde i Lund och kunde därför inte lämna andra upplysningar. Amer Iskandar fick senare höra att Talal Abdelrahman hade blivit överfallen och svårt misshandlad på ett torg i Lund.

Amer Iskandar känner till att Talal Abdelrahman hjälpt även en landsman vid namn Said Awad med uppehållsrätt (*åtalpunkten 3*). Talal Abdelrahman och Said Awad kom från samma flyktingläger i Libanon. Det var Talal Abdelrahman som höll i utredningen av Said Awads asylärende i Sverige. Amer Iskandar var med om att

överlämna pass och arbetstillstånd till Said Awad. Han minns att han på Said Awads begäran frågade Talal Abdelrahman om han nu kunde åka utomlands, och att Talal Abdelrahman svarade att jo det kunde han, bara inte till landet där passet var utfärdat. Said Awad greps en tid senare av polis och det hela började rullas upp. Amer Iskandar fick veta att Talal Abdelrahman hade stängts av från Migrationsverket.

Vid samma tid greps även en annan person, Said Hanafi, som Talal Abdelrahman hade hjälpt med ett bevis om permanent uppehållstillstånd. Amer Iskandar fick veta att Said Hanafi hade varit i kontakt med Invandrarservice. När han vidarebefordrade den uppgiften till Talal Abdelrahman blev denne mycket upprörd och började skrika åt Amer Iskandar. Amer Iskandar började darra i hela kroppen medan han försökte ursäkta Said Hanafi. Han rådde sedan Said Hanafi att gå under jorden. Amer Iskandar insåg då själv att han borde dra sig ur det hela.

Amer Iskandar anser inte att han medvetet varit delaktig i något slags illegal verksamhet. Han har bara velat hjälpa personer som haft det svårt. Hans insatser har bestått i att förmedla handlingar i huvudsak av okänt slag mellan olika personer. Det har efter vad han förstått berott på att Talal Abdelrahman inte själv ville synas utåt eller ha någon som helst kontakt med de hjälpsökande. Amer Iskandar har inte fått någon som helst ersättning för sin medverkan utan tvärtom har han fått skjuta till över 100 000 kr av egna medel för att få ro. När Amer Iskandar överlämnat handlingar och pengar till Talal Abdelrahman har det alltid skett diskret. Det var bara de två "och gud" som var närvarande vid dessa tillfällen. Amer Iskandar litade på Talal Abdelrahman och begärde aldrig att få kvitto på det som han lämnade över. Det var först när Amer Iskandar fick höra att Talal Abdelrahman och ytterligare en person hade fått sluta på Migrationsverket som han insåg att allt kanske inte hade gått rätt till.

Amer Iskandar minns att han efteråt hade mycket svårt för att komma i kontakt med Talal Abdelrahman. Han vill minnas att han ringde till denne vid åtminstone 100 tillfällen och lämnade meddeladen på telefonsvararen vid kanske 20 av dessa tillfällen. Han ville diskutera med Talal Abdelrahman om inte de olika personerna som fått oriktiga handlingar borde få sina pengar eller åtminstone en del av dem tillbaka. Han uppfattade det som att Talal Abdelrahman drog sig undan kontakt och det var först när Amer Iskandar hotade med att gå till polisen och berätta allt, som han fick till stånd ett möte med Talal Abdelrahman. Han vill minnas att de satt i Talal Abdelrahmans svarta BMW. Amer Iskandar förklarade att han ansåg att det var rimligt om Talal Abdelrahman betalade tillbaka hälften eller en tredjedel av vad de olika personerna hade betalt för sina handlingar. På så sätt kunde man dels i viss mån kompensera dem, dels försäkra sig om deras tystnad. Detta var emellertid tankar som Talal Abdelrahman bestämt avfärdade. Han nämnde att det var flera andra inblandade i hanteringen bl.a. en kvinna på Migrationsverket men också medlemmar i maffian och att de senare hellre dödade än lämnade tillbaka några pengar. Han var inte heller själv villig att betala tillbaka något. Det slutade med att

Amer Iskandar på grund av dåligt samvete på egen hand betalade tillbaka över 100 000 kr till olika personer. Det kunde han göra genom att ta pengar från restaurangens kassa och genom att låna av sin svåger. Det höll på att sluta i en konkurs.

Hans hustru stod inte ut med den press som det innebar att personer ideligen kom och ringde på deras dörr och begärde att få pengar tillbaka. Det slutade därför med att han och hustrun skiljdes.

Amer Iskandar minns att han själv vid något tillfälle begärde hjälp av Talal Abdelrahman. Han ville nämligen att denne skulle hjälpa honom att ansöka om svenskt medborgarskap. För den skull överlämnade han sitt italienska pass till Talal Abdelrahman. Någon ansökan gjordes dock aldrig och Amer Iskandar fick inte passet tillbaka. Det dök emellertid upp senare i samband med ett tillslag som polisen gjorde hos annan. Det visade sig då att passet hade förfalskats och försetts med ett foto av en annan person.

Amer Iskandar hade under den aktuella tiden ingen direkt kontakt med Francois Anougba. Det hände vid något tillfälle att Francois Anougba och någon kollega till honom kom och åt lunch på hans restaurang. De diskuterade aldrig ärenden av något slag.

Flera av de vittnen som hörts i målet har lämnat oriktiga uppgifter. Said Awad har rent av ljugit på flera punkter. Han har påstått att han inte har känt Talal Abdelrahman. I själva verket har han känt denne mycket väl och rent av bättre än vad Amer Iskandar har gjort. Said Awad är också bekant med Hassan Khaled eller Ghadab som han vanligtvis kallas. Det var nämligen denne som presenterade Said Awad för Amer Iskandar och bad att Amer Iskandar skulle tala med Talal Abdelrahman.

Said Awad och Ghadab var båda med när Nadar Dahshi första gången kom till Amer Iskandar. De bönföll honom alla att tala med Talal Abdelrahman för att Nadar Dahshi skulle få ett uppehållstillstånd. Nadar Dahshi säger sig aldrig ha använt de förfalskade dokumenten. Men på fråga från åklagaren om det verkligen stämmer med tanke på vad som hände i Tjeckien, har han tvingats ta tillbaka sina uppgifter. Nadar Dahshi är väl bekant med Talal Abdelrahman. Han ljuger när han påstår att Amer Iskandar skulle ha uttalat hot mot honom och att Talal Abdelrahman skulle skjuta honom; det är uppgifter som han helt enkelt hittat på. Det var i stället så att Nadar Dahshi dök upp hemma hos Amer Iskandar i sällskap med några "banditer" från Danmark, däribland en kusin till Amer Iskandar. Nadar Dahshi hoppades uppenbarligen att "banditerna" skulle underlätta för honom att återfå sina pengar men när "banditerna" fick se vem det var de hade sökt upp – nämligen en gammal bekant till dem – riktade de i stället sin irritation eller hotfullhet mot Nadar Dahshi. De sade direkt åt honom att det kunde gå illa för honom om han öppnade sin mun och tilltalade Amer Iskandar. Nadar Dahshi har i samband med huvudförhandlingen

velat ge sken av att han inte kan tala svenska. Det kan han emellertid göra ganska väl. Han har påstått att han lånat ihop de pengar som han fick betala för handlingar. I själva verket härrör dessa från svartjobb i Danmark. Beloppet var inte så stort som han påstått.

Även Sanouri Nesreens make, Hadi Al Hamouri, har lämnat osanna uppgifter när det gäller beloppets storlek. Det har inte rört sig om ett så stort belopp som denne påstår.

Talat Abdel Al var aldrig formellt anställd hos Amer Iskandar men det hände ändå att han ibland hjälpte till i restaurangen med småsaker. Han saknade medel till sitt uppehälle och kunde varken läsa eller skriva. Det hände ibland att Amer Iskandar, när han var och handlade åt sig själv, passade på att köpa t.ex. cigaretter till Talat Abdel Al.

Maleke Darwiche har inte varit delaktig i hanteringen av falska pass eller uppehållstillstånd. Amer Iskandar och hon hade ingen annan relation än att hon ibland kom och åt på restaurangen, som vilken annan kund som helst. Det var troligtvis Talal Abdelrahman som presenterade dem för varandra.

Amer Iskandar har inte haft någon som helst ekonomisk vinning av de här människornas desperata försök att komma över dokument som möjliggjorde för dem att få stanna i Sverige. Det har tvärtom inneburit ganska stora kostnader för honom. Han vet under vilka svåra förhållandena personerna i fråga lever och han har därför velat göra en insats för att hjälpa dem.

5.2.2 Talal Abdelrahman

Han är palestiniere men har bott i Sverige sedan början av 1990-talet. Han började år 1998 arbeta som handläggare på Migrationsverket.

Under den tid som åtalet avser gick han och klippte sig hos en person vid namn Mohammad Taha. Denne berättade att han hade ansökt om asyl och undrade ifall Talal Abdelrahman kunde kontrollera hur ärendet förlöpte. Talal Abdelrahman fick ärendenumret. När han slog på det ärendenumret i databasen fick han fram uppgifter på en annan person. Han slog in ärendenumret igen och fick samma svar. Han antog då att han hade fått fel ärendenummer. Han begärde fram en bild på sökanden och det visade sig vara den person som Talal Abdelrahman hade lärt känna vid namnet Mohammad Taha i själva verket hette Ehab Adnan Klissly. Talal Abdelrahman ville kontrollera saken med handläggaren av ärendet och denne bestämde sig då för att följa upp saken. Det resulterade i att ansökan om asyl till sist avlogs. När Talal Abdelrahman konfronterade Ehab Adnan Klissly med uppgiften vidgick denne att han i sin ansökan om asyl hade använt sig av en avlidens god väns personuppgifter, Mohammad Tahas.

När Ehab Adnan Klissly fick besked om att hans ansökan om asyl hade blivit avslagen, blev han mycket upprörd. Han uttalade att det var Talal Abdelrahman som hade orsakat avslaget. Han hotade att hämnas. Talal Abdelrahman kan inte tolka det på annat sätt än att de oriktiga uppgifter som Ehab Adnan Klissly lämnat i målet är ett led i hans strävan att hämnas på honom.

Talal Abdelrahman tillbakavisar bestämt Ehab Adnan Klissiys uppgifter om att han skulle ha tagit emot något fotografi eller på något sätt hjälpt denne att ta fram ett pass eller uppehållsrätt för denne. Han förnekar lika bestämt att han tagit emot några pengar från Ehab Adnan Klissly eller från någon annan för dennes räkning liksom att han skulle ha bett Francois Anougba att skynda på sitt ärende gällande Ehab Adnan Klissly. Han och Francois Anougba har aldrig arbetat ihop och han har aldrig överlämnat några ärenden till denne.

Talal Abdelrahman är bekant med Ghassan Youssef Taha eftersom han under åren 2007 och 2008 var kund i dennes frisersalong. De har aldrig haft några affärer ihop och Ghassan Youssef Taha har aldrig överlämnat några pengar eller handlingar till honom.

Talal Abdelrahman är inte närmare bekant med Amer Iskandar. Det stämmer emellertid att de har träffats en del. Första gången var i en butik vid Möllevångstorget där Talal Abdelrahman brukade handla. Vid ett tillfälle bad Amer Iskandar att få tala enskilt med honom, vilket de då gjorde. Amer Iskandar frågade om det stämde som ryktet sa, att det gick att köpa uppehållstillstånd av en viss handläggare på Migrationsverket för 30 000 kr. Talal Abdelrahman avfärdade uppgiften som nonsens. Amer Iskandar stod emellertid på sig och ringde upp en person som skulle arbeta på Migrationsverket. Talal Abdelrahman kände med ens igen mannens röst. När Amer Iskandar frågade mannen vad det skulle kosta att få ett uppehållstillstånd, svarade denne att det var något man inte kunde diskutera per telefon.

När Talal Abdelrahman kom till arbetet dagen efter gick han direkt in till sin chef och berättade vad han varit med om. Han uppgav också namnet på den person som Amer Iskandar hade talat med. Chefen reagerade genom att hålla upp händerna för öronen och uttala att det inte var något som hon ville höra talas om eller bli inblandad i. Detta resulterade i en polisutredning som slutade med att chefen blev dömd för tjänstefel. Hon fick likväl fortsätta arbeta på Migrationsverket. Den misstänkte personen fick en tid senare sparken från sitt arbete.

Talal Abdelrahman fick sedan höra att Amer Iskandar hade fått sluta sitt arbete hos brodern. Det visade sig att Amer Iskandar hade övertagit en restaurang som låg alldeles i närheten av Migrationsverket. Det hände ibland att Talal Abdelrahman och någon kollega till honom gick dit och åt lunch. De betalade alltid för sig. Han uppfattade det som Amer Iskandar hade svårt att skilja på honom som privatperson och som tjänsteman på Migrationsverket. Han ställde nämligen ofta frågor om olika

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

ärenden på Migrationsverket. Det hände även att han ringde och ställde frågor per telefon. Talal Abdelrahman ville inte vara oartig utan försökte vara till lags och svara så gott han kunde.

Talal Abdelrahman minns att han träffade Amer Iskandar efter att han just hade sålt sin personbil för 40 000 kr. Han var på väg till bussen för att åka hem. Pengarna från bilaffären hade han i fickan. När han berättade om affären som han just hade gjort och att han gick omkring med en stor summa pengar på sig, undrade Amer Iskandar om Talal Abdelrahman var intresserad av att investera pengarna i en affär som skulle bli mycket lönsam. Han berättade om att det var en kvinna som arbetade i en guldaffär och som lämnade garanti på att den som investerade 5 000 kr i hennes verksamhet skulle varje vecka kunna lyfta ett belopp om 1 000 kr. Amer Iskandar försäkrade att Talal Abdelrahman kunde lita blint på honom och att denne skulle få sin avkastning varje fredag. Enligt Amer Iskandar fick man vara med hur länge man ville men det fanns en uppsägningstid om 14 dagar. Talal Abdelrahman föll för frestelsen och överlämnade pengarna till Amer Iskandar.

Talal Abdelrahman besökte Amer Iskandar veckan därpå och mottog då 1 200 kr. Veckan därpå var han och hämtade ytterligare 1 100 kr. När han återkom veckan efter möttes han av beskedet att kvinnan eller kvinnans son hade blivit sjuk och att det därför inte fanns några pengar att hämta just då. Beskedet var detsamma under de tre eller fyra veckor som sedan följde. Talal Abdelrahman upplevde det som att han hela tiden fick jaga Amer Iskandar för att om möjligt få sina pengar. Till slut tröttnade han och sa till Amer Iskandar att han ville ha sin insats tillbaka. Amer Iskandar förklarade då att det inte var så lätt eftersom kvinnan hade gjort sig okontaktbar och det fanns flera personer i samma situation som Talal Abdelrahman. Amer Iskandar hävdade att han bara ställt upp för att hjälpa till.

Talal Abdelrahman accepterade inte detta utan bestämde sig för att till varje pris försöka få sina pengar tillbaka. Han besökte därför Amer Iskandar i restaurangen vid flera tillfällen och även brodern i butiken. Till sist hade han fått tillbaka åtminstone en tredjedel av det investerade beloppet. Något annat än det nu nämnda har han och Amer Iskandar inte haft med varandra att göra.

Talal Abdelrahman har inte medverkat till att någon på oriktiga grunder fått uppehållsrätt i Sverige. Han har ingen förklaring till varför Amer Iskandar beskyller honom för saker som han inte har gjort. Han kan bara säga att Amer Iskandar har en livlig fantasi och är duktig på att berätta historier. En förklaring kan dock vara att han i samband med att Said Awad (*åtalspunkten 3*) blev misstänkt, erbjöd sig att följa med till polisen och berätta hela sanningen. Det framkom då att släktingar till Amer Iskandar hade ställt ut en garanti i form av ett skuldebrev, av vilket det framgick att det var Amer Iskandar som hade tagit emot pengarna från Said Awad.

Talal Abdelrahman har inte medverkat i någon av de gärningar som åklagaren påstår. Han blev islutet av augusti 2008 avstängd från sitt arbete på grund av att han

hade gjort felaktiga slagningar i verkets databas och dessutom, som det påstods, beviljat en person uppehållstillstånd på felaktiga grunder. Det visade sig att kollegor till honom hade gjort ännu fler dataslagningar. Under tiden han var avstängd gjorde man från verkets sida en grundlig genomgång av alla hans ärenden och när den var klar resulterade det i slutsatsen att han var en person med hög arbetsmoral och som man inte kunde rikta anmärkningar mot. En tid senare fick han under ett möte med generaldirektören besked om att han blivit avskedad.

Den 20 september 2010 dömdes Talal Abdelrahman för olaga dataintrång till villkorlig dom. Han förklarade för sin försvarare att han inte var nöjd med dennes insats och att han ville få en ny försvarare inför ett överklagande av domen. Försvararen avfärdade denna propå och menade att det skulle innebära en risk för att han inte fick fler uppdrag från tingsrätten. Domen kom därför aldrig att överklagas utan vann laga kraft.

Talal Abdelrahman vet inte vem Saleh Kamal är (*åtalpunkten 2*). De har aldrig haft med varandra att göra. Detsamma gäller Said Awad (*åtalpunkten 3*) och Sanouri Nesreen (*åtalpunkten 4*). Han är däremot väl bekant med Michael Dalvallen som driver Bilvårdsservice i Lund. Talal Abdelrahman brukade ibland lämna in sin bil hos honom. De har emellertid aldrig diskuterat om att Michael Dalvallen skulle anställa någon hos sig. Talal Abdelrahman känner inte heller till Nader al Chamiyeh (*åtalpunkten 5*). Han har inte tagit emot några pengar eller några handlingar från denne. Detsamma gäller Madi Saleh (*åtalpunkten 6*) och Nadar Dahshi (*åtalpunkten 7*).

Talal Abdelrahman har aldrig lurat någon på pengar och inte heller blivit krävd på pengar. Han känner inte Nadar Dahshi och har inte haft med denne att göra. Han har inte vistats i något flyktingläger i Libanon, vare sig det heter Ein al Helwah eller något annat.

5.2.3 Francois Anougba

Han kom till Sverige år 1992 och fick ganska omgående uppdrag inom kyrkans barnverksamhet. Han började samtidigt läsa teologi i Lund. Via barnens föräldrar fick han veta att Migrationsverket sökte arbetskraft. Han sökte och fick anställning som handläggare. Den första tiden arbetade han med asylärenden. En av hans kollegor var Talal Abdelrahman. De arbetade på samma enhet och med samma typ av ärenden.

Under år 2004 förflyttades Francois Anougba till Migrationsverkets kontor på Östra Farmvägen i Malmö för att handlägga uppehållstillstånd i s.k. anknytningsärenden. Några år senare implementerade Sverige EU-rätten och det skapades en särskild avdelning som huvudsakligen skulle handlägga ärenden om uppehållsrätt för personer som var medborgare i något av EU-länderna. Ärendena strömmade in till denna avdelning och de som vanligtvis arbetade med anknytningsärenden fick rycka

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

in och hjälpa till i ärendena om uppehållsrätt. Det var sagt att de handläggarna i första hand skulle handha s.k. klara ärenden, dvs. sådana som inte behövde kompletteras i något avseende.

En ansökan om uppehållsrätt kunde göras på tre olika sätt. Man kunde skicka in den antingen elektroniskt eller via vanligt brev eller kunde man själv personligen besöka Migrationsverket och lämna in sin ansökan.

Enlig de direktiv som fanns skulle Francois Anougba kontrollera att alla nödvändiga handlingar fanns med i varje ärende och att handlingarna var vidimerade. Det ankom inte på handläggaren att pröva äktheten av originalhandlingarna. Dessa hade de ju i regel inte tillgång till. Det var endast om det fanns särskild anledning att misstänka att allt inte stod rätt till som man skulle göra en grundligare undersökning. Ärendena skulle handläggas med skyndsamhet och kompletta ärenden fick inte ligga.

Francois Anougba kom att handlägga en stor mängd ärenden och han kan därför inte minnas några enskilda ärenden. Efter vad han har förstått ska det emellertid vara han som har handlagt de ärenden som åklagaren hänvisar till i målet under *åtalspunkterna 1-3*. Det är en uppgift som han inte ser anledning att ifrågasätta. Det har sagts att han ska ha fått dessa ärenden från Talal Abdelrahman. Det är emellertid inget som han med säkerhet kan bekräfta. Han minns att Talal Abdelrahman vid några tillfällen kom och överlämnade ärenden åt honom vid informationsdisken. Vilka ärendena det var kan han dock inte ange. Händelserna ligger ganska långt tillbaka i tiden.

De ärenden som han har handlagt har han handlagt enligt gällande regler. Han har inte åsidosatt sina skyldigheter som tjänsteman. De ärenden som åklagaren valt ut har som han ser det varit som vilka andra ärenden som helst, låt vara att Francois Anougba i ett av ärendena inte reagerade över att uppgiften om medborgarskap var felaktig.

När det gäller *åtalspunkten 8* önskar han framhålla följande. Han fick på sin lott att handlägga ett s.k. anknytningsärende där mannen kom från Afrika och kvinnan var svenska som enligt uppgift väntade barn. Francois Anougba uppgift var att kalla dem båda till sig för att samtala med dem var och en för sig. På så sätt skulle han försöka bilda sig en uppfattning om att de hade allvarligt menade planer att bilda familj och leva tillsammans. Francois Anougba minns att när mannen kom, gick denne fram till honom, kallade honom "broder" och gjorde ansats till att krama om honom. Francois Anougba reagerade på detta och framhöll att han var alls inte någons broder utan en tjänsteman på Migrationsverket. Mannen visade en tydlig besvikelse och Francois Anougba erbjöd honom att få en annan utredare. Det menade mannen dock inte var nödvändigt.

Under utredningen framkom det att mannen hade vistats en tid i Tyskland och att han där hade ett tillfälligt uppehållstillstånd enligt Dublinförordningen. Det framkom också att han hade en son i Tyskland. Detta var något som hans svenska flickvän inte kände till. Paret hade lämnat in ett intyg på att flickvännen var gravid. Av intyget framgick emellertid inte om det var utfärdat av läkare eller på någon vårdcentral. Han begärde därför att få in ett nytt sådant intyg.

När Francois Anougba sedan redovisade utredningen för dem båda tillsammans och flickvännen fick höra att mannen hade barn sedan tidigare, blev hon upprörd och gick därifrån. Några dagar senare ringde mannen upp Francois Anougba och beskyllde denne för att ha gjort att flickvännen hade brutit kontakten med honom.

Mannens ombud gav senare in en skrift genom vilken man tog tillbaka sin ansökan om uppehållstillstånd. Francois Anougba föredrog ärendet för en kollega och tillsammans beslutade de att skriva av ärendet samtidigt som de la upp ett ärende om utvisning; mannen var nämligen därmed också skyldig att lämna landet. Det förordnades även ett biträde åt mannen i utvisningsärendet. De kostnader som ett sådant biträde för med sig får den enskilde själv svara för.

Efter detta började mannen mer eller mindre att trakassera Francois Anougba. Han ringde till honom både på jobbet och privat. Han var upprörd över att han riskerade att utvisas och han ville att Migrationsverket skulle betala hans biträdeskostnader för att få beslutet överklagat. Han hotade med att göra livet surt för Francois Anougba. Det var något som Francois Anougba var ganska van vid att höra från missnöjda och han bedömde därför inte hotet som särskilt allvarligt. Men Francois Anougba fick sedan erfara att mannen hade vänt sig till såväl polisen som till massmedia med påståenden om att hans handläggare på Migrationsverket skulle ha begärt pengar av honom för att bevilja hans ansökan om uppehållstillstånd. När Francois Anougba fick höra detta gick han direkt till sin chef och berättade. På dennes anmodan upprättade han sedan en incidentrapport. Han har i efterhand förstått att han även borde ha gjort en polisanmälan.

Han förnekar bestämt att han skulle ha träffat Anthony Abomah utanför Migrationsverket och begärt att få pengar av denne. Han har över huvud taget inte träffat Anthony Abomah efter att intervjuerna var klara.

Han har aldrig lämnat ut sitt privata telefonnummer till Anthony Abomah. Det stämmer emellertid att denne ringt honom såväl på arbetstelefonen som på hans privata mobiltelefon. Han privata nummer är inte hemligt på något sätt utan går säkert att finna på internet om man så önskar.

Francois Anougba är inte bästa kompis med kollegan Stefan Karlsson, vilket Anthony Abomah tycks påstå.

5.2.4 Ehab Adnan Klissly

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

Han är statslös palestinier och kom till Sverige år 2006 med hjälp av ett syriskt resedokument. Här ansökte han om asyl i namnet Mohammad Taha, ett namn som tillhörde en avliden statslös bekant från Libanon. Att han gjorde på detta sätt berodde på att han trodde att han omgående skulle skickas tillbaka om han uppgav sin rätta identitet.

Han fick ganska omgående arbete som frisör i sin kusins Ghassan Youssef Tahas frisersalong. Han kom därigenom i kontakt med Talal Abdelrahman, som visade sig arbeta på Migrationsverket. Denne var kund i salongen men kom ofta in bara för att snackas vid en stund och ta en kopp kaffe.

När Ehab Adnan Klissly fick besked om att hans ansökan om asyl hade blivit avslagen, berättade han detta för Talal Abdelrahman. Denne lovade då att hjälpa honom att få stanna i landet. Det skulle emellertid kosta honom 60 000 kr, vilka pengar skulle gå inte bara till honom själv utan också till andra personer. När Ehab Adnan Klissly förklarade att han tyckte det var för mycket pengar gick Talal Abdelrahman ner till 55 000 kr, vilket Ehab Adnan Klissly accepterade.

Ehab Adnan Klissly var vid den tiden med i en förening som bestod av ett 50 tal landsmän. Var och en av dem sköt varje månad till en summa pengar som sedan tilldelades den person i föreningen som var i störst behov av pengarna och som inte tidigare hade mottagit sin andel. Det var flera bekanta till Ehab Adnan Klissly som var med i föreningen, däribland Ghassan Youssef Taha. Det var genom föreningen som Ehab Adnan Klissly lyckades få fram de pengar som krävdes.

Talal Abdelrahman hade lovat honom att ordna ett äkta bulgariskt pass åt honom vilket Ehab Adnan Klissly skulle kunna använda för alla slags resor. Han hade dessutom lovat att han i egenskap av tjänsteman på Migrationsverket skulle ordna uppehållsrätt åt honom så snart passet var klart.

Ehab Adnan Klissly överlämnade sina personuppgifter och en kopia på sitt resedokument till Talal Abdelrahman. Troligen lämnade han även över ett passfoto. Han vill minnas att detta skedde i maj 2008 eller i vart fall under sommaren det året. Pengarna överlämnade han inte vid samma tillfälle utan de lämnade han till Ghassan Youssef Taha för vidarebefordran till Talal Abdelrahman. Dessa båda var goda vänner sedan tidigare.

Bara några dagar senare återkom Talal Abdelrahman till salongen och överlämnade ett bulgariskt pass, ett id-kort och ett bevis om registrering för EU/EES-medborgare med uppehållsrätt. Det fanns inga andra personer närvarande vid överlämnandet. I samband med överlämnandet nämnde Talal Abdelrahman att han även kunde ordna körkort åt honom för 25 000 kr.

Ehab Adnan Klissly tog sedan handlingarna med sig till Skatteverket för att begära att få de fyra sista siffrorna i personnumret. Troligt är att besöket gjordes den 25 augusti 2008. Det var ingen då som reagerade på de uppvisade dokumenten. En tid senare skulle han skriva in sig hos Försäkringskassan och blev i samband med det ombedd att skicka in en kopia på sitt pass. Han fick besked om att kopian som han hade skickat in var otydlig, varför han ombads att skicka en ny. När han hade gjort det blev han ombedd att infinna sig personligen hos Försäkringskassan och att ha passet i original med sig. Ehab Adnan Klissly blev orolig och försökte förgäves komma i kontakt med Talal Abdelrahman för att diskutera hur han skulle göra. Till sist bestämde han sig för att strunta i att gå till Försäkringskassan och i stället vända sig till polisen och lägga alla kort på bordet. Han gjorde därför en polisanmälan.

Strax därefter blev han kontaktad av Talal Abdelrahman, som ville att de skulle träffas och diskutera den uppkomna situationen. Ehab Adnan Klissly gick med på att träffas trots att han hade bestämt sig för att avslöja allt. För att skaffa bevisning bestämde han sig för att ta med en annan person, Ali Ismail. Denne var dock inte insatt i vad saken handlade om. Ehab Adnan Klissly bestämde sig även att spela in samtalet på sin mobiltelefon.

Under mötet bad Talal Abdelrahman honom att återkalla polisanmälan. I gengäld skulle han få tillbaka en del av de 55 000 kr som han hade betalt. Ehab Adnan Klissly krävde emellertid att Talal Abdelrahman först skulle betala tillbaka pengarna innan han gick till polisen och tog tillbaka sina uppgifter. Mötet avslutades utan att de var överens.

En tid senare var det två män som mötte Ehab Adnan Klissly när denne kom hem på kvällen. Männen bad honom följa med till en bil, vilket han gjorde. De åkte sedan från Landskrona till Lund. Under bilfärden blev han uppmanad att ta tillbaka sin polisanmälan, för annars skulle han få problem. Han förstod då att männen hade anknytning till Talal Abdelrahman. De varnade honom dessutom för att namnge några personer och för att ställa upp och vittna i en rättegång.

Efter den händelsen kontaktade Ehab Adnan Klissly polisen på nytt och meddelade vad han varit utsatt för. Polisen utrustade honom med ett slags överfallslarm och erbjöd honom samtidigt skydd i form av att flytta till annan ort.

5.2.5 Saleh Kamel

Han är palestiniere och kom till Danmark år 2003. Hans hustru och deras två barn vistades där sedan tidigare. Han ansökte om uppehållstillstånd och återopade familjeanknytning men fick avslag på sin ansökan. Han ansökte på nytt men fick avslag igen. Detta upprepades några gånger. Det var bestämt att han skulle utvisas ur landet när familjen i juli 2008 fick ytterligare ett barn. Det var en flicka som visade sig vara hjärnskadad. Det var då bestämt att Saleh Kamel skulle utvisas och han hade accepterat detta. När dottern föddes väcktes emellertid hoppet och han

vände sig till den danska migrationsmyndigheten och ansökte om att utvisningsbeslutet skulle inhiberas. Han var optimistisk i sin tro på att få bifall till sin ansökan.

Nadar Dahshi hade en släkting i Sverige vid namn Ghassan Youssef Taha. Denne drev en frisersalong i Malmö och Saleh Kamel brukade ibland besöka honom där. På så sätt kom han i kontakt med en anställd frisör, Mohammad Taha. När Saleh Kamel berättade om sin situation för denne, påstod Mohammad Taha att han hade kontakt med en person som kunde ordna fram ett bulgariskt medborgarskap och giltigt bulgariskt pass åt honom vilket skulle möjliggöra för honom att stanna i Sverige. Som bulgarisk medborgare kunde han sedan ansöka om arbetstillstånd i Norden och efter några år även om medborgarskap i Sverige. Efter vad Saleh Kamel förstod var kontaktpersonen någon anställd på den bulgariska ambassaden. Han förklarade då att han inte var intresserad eftersom han räknade med att få bifall till sin ansökan i Danmark.

En tid senare fick Saleh Kamel besked om att de skäl han åberopat som grund för sin begäran om inhibition inte varit tillräckliga. Beslutet om utvisning stod sålunda fast. Saleh Kamel blev då förtvivlad och ringde till Mohammad Taha och undrade om även han kunde få ett bulgariskt pass. Mohammad Taha lovade att förhöra sig om saken och återkom sedan med beskedet att det gick att fixa men att det skulle kosta honom 50 000 kr, vilket han själv också skulle få betala. Saleh Kamel accepterade erbjudandet och kände sig trygg i och med att han inte var ensam. Hans tanke med att skaffa handlingarna var endast att undvika en utvisning från Danmark.

Han fyllde i en ansökan och överlämnade sedan denna samt foton och personuppgifter till Mohammad Taha för vidarebefordran till en för Saleh Kamel okänd person. Saleh Kamel ville inte veta vem denne var och han ville inte heller träffa honom. Efter vad han förstod skulle det vara en person på den bulgariska ambassaden. Om det var en tjänsteman eller portvakt vet han dock inte. Han brydde sig inte om den saken. Pengarna som krävdes fick han låna av Ghassan Youssef Taha. Även dessa överlämnades till Mohammad Taha.

En tid senare fick han sitt bulgariska pass och ett bulgariskt id-kort. När han fick se handlingarna skrattade han tyst för sig själv eftersom han insåg att han hade blivit grundlurad. Dokumenten verkade vara gjorda i en vanlig bläckstråleskrivare och var alltså inget annat än dåliga förfälskningar. Egentligen spelade det inte så stor roll för honom eftersom det var svenska handlingar han var ute efter.

Han använde dokumenten när han besökte Skatteverket får att få de fyra sista siffrorna i sitt svenska personnummer. Dessa fick han också efter några dagar. Han gick även till banken och fick utfärdat ett svenskt id-kort. Vid den tiden bodde han och var skriven hos Ghassan Youssef Taha.

Saleh Kamel återvände sedan till familjen i Danmark. Där råkade han ut för en trafikolycka. Polisen som kom till platsen bad honom söka upp närmsta polisstation för att underteckna vissa papper. När han kom till polisstationen fick han veta att han var anhållen i avvaktan på att han skulle utvisas till Libanon. Han var då införstådd med att de bulgariska handlingarna bara skulle ställa till ytterligare problem för honom. Han valde därför att inte visa dessa utan godtog i stället utvisningsbeslutet. Han utvisades och vistades i Libanon och Syrien under åtta månader. Han fick då klartecken att återvända till Danmark och gjorde så. Efter cirka sex månader fick han sitt uppehållstillstånd.

Han kom således aldrig att få någon glädje av de handlingarna han köpt i Sverige. Han klagade dock aldrig på handlingarna och har inte begärt att få några pengar tillbaka.

I målet finns ett anställningsintyg enligt vilket Saleh Kamel skulle ha varit anställd i ett bolag vid namn Direktstäd Service i Malmö AB. Detta är dock inget bolag som han känner till. Han har faktiskt arbetat i Sverige under två månader men det var inte under den tid som anges i anställningsintyget utan i tiden efter det att han fick sina bulgariska handlingar. Arbetet bestod inte i städning utan i hjälp till personer med särskilda behov. Den person som undertecknat anställningsintyget, Hassan Hamidi, känner han inte och vet inte vem det är.

5.2.6 Ghassan Youssef Taha

Han hade tidigare en frisersalong i Malmö. En av frisörerna som arbetade där var Ehab Adnan Klissly. Han kallade sig då för Mohammad Taha. Han hade fått avslag på sin ansökan om asyl. Vid något tillfälle berättade han att han hade kommit i kontakt med en person som erbjudit sig att ordna så att Ehab Adnan Klissly kunde bli medborgare i Bulgarien och få ett äkta bulgariskt pass. Han skulle därefter som EU-medborgare även kunna få uppehållsrätt i Sverige.

Ghassan Youssef Taha kände Talal Abdelrahman som en kund i salongen. Det var allmänt känt att Talal Abdelrahman arbetade på Migrationsverket. Ghassan Youssef Taha visste emellertid inledningsvis inte att det var denne som Ehab Adnan Klissly hade kontakt med. Det fick han veta först efter att Ehab Adnan Klissly hade slutat i salongen.

Efter vad Ghassan Youssef Taha förstod var Ehab Adnan Klissly tvungen att betala en summa pengar för tjänsten. Ghassan Youssef Taha och Ehab Adnan Klissly ingick vid den tiden i en grupp av människor som varje månad betalade in ett belopp om 5 000 kr per person och sedan bedömde vem av medlemmarna i gruppen som varje månad var i störst behov av pengarna. Ghassan Youssef Taha minns att det kring den aktuella tiden blev bestämt att Ehab Adnan Klissly skulle få pengarna. Han minns också att pengarna betalades in till honom och att han gjorde avdrag för

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

en skuld om 15 000 kr som Ehab Adnan Klissly hade till honom och sedan överlämnade resterande pengar, 35 000 kr, till Ehab Adnan Klissly.

Åklagaren har med anledning av att Ghassan Youssef Taha tidigare lämnat delvis andra uppgifter åberopat följande avsnitt ur ett förhørsprotokoll från den 11 december 2012.

”Ghassan berättar att de är 10 personer som betalar ex 2 tusen kronor varje månad, sedan bestämmer man vilken månad respektive ska få dessa 20 000 kronorna, pengarna delas lika så varje person får alla pengar en månad och alla betalar samma summa varje månad. Klissly har sparat pengar hos Ghassan. Det är de pengar som Ghassan har lämnat till Talal. Det var således Klisslys pengar som Ghassan lämnade till Talal. Det var på uppdrag av Klissly som Ghassan lämnade dessa pengar till Talal. Ghassan vet inte vad betalningen avsåg.

[...]

Ghassan uppger att när Talal kommer till salongen så brukar han svara på frågor som handlar om migrationsärenden.”

Ghassan Youssef Taha har inget minne av att han under förundersökningen skulle ha påstått att det var han som överlämnade pengarna till Talal Abdelrahman. Händelsen ligger långt tillbaka i tiden och det kan hända att han missminner sig. Men det kan också ha varit så att förhørsledaren missförstått honom eftersom förhöret hölls utan att tolk var närvarande. Han minns att han i efterhand fick läsa igenom förhöret i en sammanfattad form. Han kan läsa svenska men är inte jättebra på det.

Efter vad han minns i dag har han inte tagit emot några pengar av Ehab Adnan Klissly som varit avsedda för Talal Abdelrahman.

Ehab Adnan Klissly berättade för en släkting till Ghassan Youssef Taha, Saleh Kamel, om vad han hade gjort för att komma över passhandlingar och beviljas uppehållsrätt i Sverige. Saleh Kamel bestämde sig då för att göra på samma sätt. Han begärde och fick låna 50 000 kr av Ghassan Youssef Taha för att genomföra affären. Att det var just det beloppet är Ghassan Youssef Taha säker på även om det i förhørsprotokollet nämns andra belopp.

Ghassan Youssef Taha vill minnas att han var i salongen när Ehab Adnan Klissly fick sina handlingar. Det var en man som överlämnade dem. Han vet inte vem mannen i fråga var. När Ghassan Youssef Taha fick se passet förstod han med ens att det inte var en äkta handling. Det visade sig sedan också att Ehab Adnan Klissly fick problem med handlingarna. Det var först då som Ehab Adnan Klissly avslöjade att det varit Talal Abdelrahman som hjälpt honom med handlingarna. Ghassan Youssef Taha fick även se Saleh Kamels handlingar.

Under tiden som Ehab Adnan Klissly arbetade i salongen uppfattade Ghassan Youssef Taha honom som en ärlig och arbetssam person. Han slutade emellertid för

att starta en egen frisörsalong och det framkom i det sammanhanget att Ehab Adnan Klissly försökt ta Ghassan Youssef Tahas kunder med sig. Det skapade irritation i deras relation.

Ghassan Youssef Taha brukade aldrig diskutera frågor om Talal Abdelrahmans arbete, de gånger som denne var och klippte sig i salongen. Det kunde däremot hända, om de t.ex. någon gång träffades ute, att han ställde någon fråga som hade med något ärende att göra. Han minns bl.a. att han en gång ställde frågor om preskriptionstider.

5.2.7 Said Awad

Han är född i Libanon men av palestinskt ursprung. Som statslös kom han till Sverige år 2002. Här ansökte han om asyl eftersom han kände sig förföljd i Libanon och upplevde att han där inte hade några som helst rättigheter. Här fick han status som flykting och försågs med ett s.k. LMA-kort, dvs. en identitetshandling för asylsökande. Efter lång tid fick han besked om att hans ansökan om asyl hade avslagits. Han hade vid den tiden gift sig i Sverige och ville till varje pris stanna kvar här. Han såg ingen annan utväg än att skaffa sig ett falskt pass.

Han hade på omvägar fått veta att Amer Iskandar, som drev en restaurang på Rosengård, hade kontakter inom Migrationsverket som han kunde använda sig av. Han sökte därför upp Amer Iskandar och förklarade sin situation. Amer Iskandar uttalade att man som främling skulle utnyttja alla möjligheter, även om det kostade pengar. Said Awad fick veta att han mot en viss summa pengar skulle få ett pass som han skulle kunna använda i alla sammanhang. Said Awad bestämde sig för att acceptera erbjudandet. Han minns i dag inte hur mycket pengar det rörde sig om. Det torde åtminstone ha varit 10 000-20 000 kr.

Det är inte han som fyllde i ansökan om registrering av uppehållsrätt. Han känner inte heller till det företag som han enligt anställningsbevis skulle ha haft en tillsvidareanställning hos. Han fick emellertid flera handlingar av Amer Iskandar, och däribland ett bevis om registrering för EU/EES-medborgare med uppehållsrätt enligt vilken han skulle ha varit medborgare i Portugal. Han har dock aldrig varit portugisisk medborgare. Han blev därför orolig över de handlingar han fått och bekanta avrådde honom bestämt från att använda sig av dokumenten. Det slutade med att han till sist rev sönder alla handlingar.

Han kände sig lurad och var mycket besviken eftersom han hade lånat ihop de pengar som han betalt. Han var aldrig i kontakt med någon annan än Amer Iskandar och kan därför inte uttala sig om andras delaktighet. Han minns inte att han i polisförhör ska ha uppgett att det fanns anställda inom Migrationsverket som höll på med att förfälska handlingar.

5.2.8 Sanouri Nesreen

Hon är född i Kuwait men bodde under uppväxten även i Jordanien och Irak. Hon och hennes familj kom till Sverige år 2002. Under den första tiden bodde de på en förläggning i Mockfjärd. Här ansökte hon om asyl men fick avslag på sin ansökan. Hon och familjen flyttade då till Danmark. Där fick hennes man höra av en landsman att det i Sverige fanns en advokat som skulle kunna hjälpa dem med att få uppehållstillstånd i Sverige. Hennes man åkte till Malmö för att förhöra sig om saken. Hemkommen igen berättade han att han varit i kontakt med en person som hette Amer och att denne hade lovat att hjälpa dem men samtidigt upplyst om att det skulle komma att kosta en del pengar.

Sanouri Nesreen var själv inte delaktig i ärendet utan det var hennes man som skötte allting. Hon fick lämna ifrån sig en kopia av sitt jordanska pass samt några fotografier. Hon kan inte säga hur mycket de betalade för tjänsten men tror att det rörde sig om 50 000–60 000 kr, men det kan ha varit mer och det kan ha varit mindre. För att få fram tillräckligt med pengar, tvingades hon sälja guld som hon fått i samband med hon gifte sig.

Efter några månader fick de ett bulgariskt pass, en bulgarisk identitetshandling och ett bevis om registrering. Hon vill minnas att hon var med när hennes man hämtade dessa handlingar och de då och överlämnade pengar till Amer Iskandar. Hon såg Amer Iskandar men på långt håll.

Hon kunde konstatera att det var hon som fanns avbildad på fotot både i passet och i identitetshandlingen. Däremot var det inte hennes namnteckning som fanns i dokumenten. Beviset om registrering upptog en tidigare adress i Mockfjärd. Hennes man berättade att han hade fått besked om att det var äkta handlingar och att hon nu kunde kontakta vilken myndighet som helst utan att stöta på problem. Hon litade på detta men kom ändå aldrig att utnyttja sig av handlingarna. Hon har aldrig varit medborgare i Bulgarien.

5.2.9 Hadi Al Hamouri

Han är född i Syrien. Under sin uppväxt bodde han tidvis i Libanon. Han kom till Europa, eller närmare bestämt Danmark, år 1996. Något år senare kom hans dåvarande hustru numera sambo, Sanouri Nesreen, till Sverige och ansökte om asyl här. När hon fick avslag på sin ansökan flyttade hon till honom i Danmark. De fick barn ihop och frågan om hustruns uppehållstillstånd ställdes på sin spets. De vände sig till olika advokater och begärde hjälp med att ordna ett uppehållstillstånd för hustrun.

Efter en tid fick Hadi Al Hamouri höra talas om att det i Malmö fanns en advokat som kunde hjälpa dem. Han begav sig till Malmö och till en stadsdel där de bor många med utländskt ursprung. Han fick ganska omgående tipset att besöka en

restaurang i området och tala med en person vid namn Amer Iskandar. Efter vad han förstod var det allmänt känt bland flyktingar att denne Amer Iskandar var en person som kunde hjälpa dem som riskerade att bli utvisade.

Hadi Al Hamouri sökte upp Amer Iskandar på dennes restaurang. Amer Iskandar erbjöd sig att hjälpa till med ett uppehållstillstånd åt Hadi Al Hamouris hustru. Han berättade att det gjordes under medverkan av en anställd på Migrationsverket. Hadi Al Hamouri fick för sig var det någon som arbetade som tolk på Migrationsverket men det var inget han var säker på. Han brydde sig inte. Men det är fullt möjligt att han i polisförhör sagt att han trodde att personen i fråga arbetade som tolk på Migrationsverket. Hadi Al Hamouri fick i alla fall veta att upplägget var "hundraprocent säkert" och att det var villkorat av att Hadi Al Hamouri betalade 90 000 kr.

Hadi Al Hamouri ansåg inte att han hade något val utan han bestämde sig för att acceptera erbjudandet. En tid senare överlämnade han hustruns jordanska pass, fotografier samt hälften av det överenskomna beloppet till Amer Iskandar. Det gjordes på restaurangen i Malmö.

Det framkom sedan att det inte gick att genomföra upplägget med ett uppehållstillstånd i det jordanska passet utan man var tvungen att gå till väga på annat sätt. Hans hustru fick i stället ett bulgariskt pass och en bulgarisk identitetshandling samt ett besked om uppehållsrätt. Dessa handlingar mottog Hadi Al Hamouri av Amer Iskandar på dennes restaurang samtidigt som han överlämnade resterande del av den överenskomna summan.

Hadi Al Hamouri såg att Amer Iskandar stunden senare gick fram till en svart BMW på parkeringsplatsen vid Migrationsverket och överlämnade ett brunt kuvert till en person som satt i bilen. Hadi Al Hamouri uppfattade det som att Amer Iskandar försökte förhindra honom att se personen som satt i bilen genom att ställa sig i vägen. Han fick ändå en glimt av mannen och han tycker sig känna igen Talal Abdelrahman som den person som satt i bilen och tog emot kuvertet. Han är dock inte säker på detta. Däremot är han helt säker på att det inte var vid det tillfället som han gjorde iakttagelser om en tatuerad person som han berättat om i polisförhör. Den iakttagelsen gjorde han nämligen vid ett helt annat tillfälle och i Lund.

När Hadi Al Hamouri hade fått sina handlingar tyckte han att allt hade fungerat perfekt och han rekommenderade därför bekanta att göra på samma sätt. Det blev också så att flera gjorde som han. En av dessa fick dock inte genom sin begäran om uppehållsrätt och vände sig därför till polisen. Det var på så sätt som allt uppdagades.

Hadi Al Hamouri insåg sedan att han och hans hustru hade blivit lurade. Han ringde därför till Amer Iskandar och bad att få pengarna tillbaka. Han vidgår att han var upprörd och hotade Amer Iskandar. Denne menade att det inte var han utan Talal

Abdelrahman som man skulle vända sig till eftersom det var denne som hade tagit pengarna. Amer Iskandar gav honom ett antal telefonnummer som skulle gå till Talal Abdelrahman och upplyste om att denne bodde i Lund. Enligt Hadi Al Hamouri fick han kanske tre olika telefonnummer men det kan också ha rört sig om ett tiotal nummer. Hadi Al Hamouri ringde de uppgivna numren vid flera tillfällen utan att komma fram till den person han sökte.

Hadi Al Hamouri bestämde sig för att i stället söka upp Talal Abdelrahman i Lund. Han blev då stoppad av två personer i bil som frågade vad han var ute efter. När han fick förklarat sitt ärende, dvs. att han letade efter en Talal Abdelrahman som arbetade på Migrationsverket i Malmö, uppmanade männen honom bege sig därifrån och inte återkomma till Lund. En av personerna i bilen var tatuerad på ena armen.

5.2.10 Nader al Chamiyeh

Han är palestiniern från Libanon. Han kom till Europa år 2005 och hamnade först i Grekland. Därifrån tog han sig illegalt via Tyskland och Danmark till Sverige där han ansökte om asyl. Under år 2006 fick han avslag på sin ansökan. Skälet till det var att man hade konstaterat att han enligt Dublinförordningen var tvungen att vända sig till Grekland dit han först kommit.

Han valde då att flytta till Danmark. Under år 2007 fick han höra rykten om att det i Sverige gick att ordna ett bulgariskt pass som öppnade upp möjligheterna att vistas legalt i landet. Med ett sådant pass kunde man enligt ryktena gå till Skatteverket och få ett svenskt personnummer, varpå man efter fyra år kunde byta ut det bulgariska passet mot ett svenskt.

Nader al Chamiyeh hade till en början svårt att tro på uppgifterna men blev med tiden förvissad om att ryktet stämde och var allmänt känt. Han fick veta att det gjordes i Malmö. Han lyckades komma i kontakt med en person vid namn Amer Iskandar som drev en restaurang på Rosengård. Han uppfattade denne som ett slags bulvan som figurerade utåt. De båda satte sig ner och diskuterade ärendet. Nader al Chamiyeh fick veta att han mot 66 000 danska kronor eller 90 000 svenska kronor kunde få ett bulgariskt pass med vars hjälp han sedan utan problem kunde få arbetstillstånd. Hälften av beloppet skulle betalas i förskott och återstoden när handlingarna var klara. Han blev lovad att man skulle hitta en lämplig anställning åt honom. Enligt Amer Iskandar var upplägget hundra procent säkert och priset som Nader al Chamiyeh erbjöds fördelaktigt; irakier fick i regel betala betydligt mer.

Nader al Chamiyeh visste sedan tidigare att man inte får något gratis här i livet. Han blev därför inte särskilt förvånad över uppgiften att det skulle kosta honom pengar. Pengarna skulle enligt vad Amer Iskandar uppgav gå till personalen på Migrationsverket samt till den eller de personer som ställde ut handlingarna. Han

visste också att människor kan lura och bedra andra, bara för att komma över pengar.

Nader al Chamiyeh accepterade erbjudandet. Han hade en del besparingar men tvingades även låna en del av summan. Under ett i Malmö överlämnade han till Amer Iskandar dels nödvändiga handlingar som fotografier och personuppgifter, dels 30 000 danska kronor.

Någon eller några månader senare var han och hämtade ett bulgariskt pass och en bulgarisk id-handling samt bevis om registrering av uppehållsrätt. Han betalade samtidigt resterande belopp. Detta gjordes vid ett möte med Amer Iskandar. Nader al Chamiyeh åkte därefter till Lund där han besökte Skatteverket och ansökte om de fyra sista siffrorna i personnumret. Allt gick utan problem.

Han återvände sedan till Danmark, där han med hjälp av de nya handlingarna ansökte om och fick de fyra sista siffrorna även i sitt danska personnummer. Han vände sig till banken och fick såväl bankkonto som bankomatkort. Han var vid den tiden övertygad om att handlingarna han hade var äkta.

Under år 2010 uppdagades det emellertid att handlingarna i själva verket var oäkta. Han förstod att han hade blivit lurad. Han blev åtalad i Danmark för brukande av falsk urkund och dömdes till två månaders fängelse. När han hade avtjänat straffet utvisades han till Sverige. Här sökte han på nytt om asyl. Han vill minnas att han då besökte Migrationsverket i Malmö och fick tala med en handläggare som hette Maleke. Han vill minnas att han vid något tillfälle hört henne tala med Amer Iskandar i telefon. Han vet emellertid inte vilken relation de båda har till varandra.

Nader al Chamiyeh har inte bött på någon av de adresser som anges i de förfälskade handlingarna. Han har aldrig varit medborgare i Bulgarien.

5.2.11 Madi Saleh

Han är ursprungligen från Jordanien men tvingades av olika skäl att fly därifrån. Han kom till Danmark och fick inledningsvis bo hos sin kusin Ali Hammad. Han inledde ett förhållande med en kvinna och de planerade att gifta sig med varandra. Han ansökte om uppehållstillstånd och återopade anknytningen till sin blivande hustru. Han och kvinnan gifte sig sedan men kom att vara gifta endast under en kort period, varför ärendet om uppehållstillstånd skrevs av. Han vistades därefter illegalt i Danmark.

En tid senare satt Madi Saleh hemma hos Ali Hammad när även deras gemensamma vän Nader al Chamiyeh kom på besök. När denne fick höra om Madi Saleh situation berättade han att han själv hade ordnat sitt uppehållstillstånd genom en viss person i Malmö och rådde Madi Saleh att göra på samma sätt. Madi Saleh vill

minnas att Nader Al Chamiyeh visade upp ett bulgariskt pass. Han nämnde också att det hade kostat honom en del pengar men hur mycket nämnde han inte.

Madi Saleh, Ali Hammad och Nader Al Chamiyeh åkte några dagar senare till en lägenhet i Malmö där de träffade Amer Iskandar. Denne berättade att han kunde ordna så att Madi Saleh fick ett bulgariskt medborgarskap samt ett bulgariskt pass med arbetstillstånd. På fråga om det verkligen var äkta vara, försäkrade Amer Iskandar till hundra procent att så var fallet. Han lovade också Madi Saleh att denne efter tre och ett halvt år skulle kunna ansöka om och bli svensk medborgare. Madi Saleh fäste tilltro till Amer Iskandar. Han fick veta att det skulle kosta honom 90 000 kr, pengar som han inte hade. Han tvingades be Ali Hammad om hjälp och denne lovade att ställa upp. Hälften av beloppet skulle betalas i förskott och andra hälften när handlingarna var klara. Om det var Amer Iskandar eller någon annan som skulle ha pengarna vet inte Madi Saleh.

Madi Saleh visste givetvis med sig att han inte var medborgare i Bulgarien men fick veta att om man angav att han var en tänkt "investerare" skulle han kunna få sådant medborgarskap tämligen omgående.

När han kanske två månader senare väl hade fått handlingarna och betalt hela beloppet lyckades han med hjälp av passet få såväl svenskt personnummer som A-skattesedel. Detta gjorde att han stärktes i sin uppfattning om att passet var äkta.

Det var först i samband med att han skulle resa hem från Jordanien och han blev stoppad i passkontrollen som han fick misstankar om att allt inte stod rätt till. Han ringde hem och fick veta att Amer Iskandar satt frihetsberövad misstänkt för brott.

Madi Saleh har inte gjort några försök att få pengarna tillbaka. Däremot blev han lovad av utredaren Camilla Hultman att både få pengarna tillbaka och uppehållstillstånd i Sverige om han bara ställde upp och vittnade i målet. Det är löften som aldrig har infriats.

5.2.12 Ali Hammad

Han och Madi Saleh är kusiner. Han är på långt håll släkt även med Nadar al Chamiyeh. Under år 2008 vistades Madi Saleh illegalt i Sverige efter att han utsatts för dödshot i hemlandet Jordanien och valt att fly hit. Här inledde han ett förhållande med en kvinna och de planerade att gifta sig med varandra. Efter ett tag drog sig kvinnan emellertid ur deras planer och Madi Salehs förhoppning om att få stanna på grund av anknytning grusades. Han stod plötsligt inför risken att bli utvisad till Jordanien. Detta ville han till varje pris undvika eftersom han allvarligt fruktade för sitt liv.

Madi Saleh vände sig i det läget till Ali Hammad och vädjade om hjälp. Ali Hammad ansåg att han som kusin var tvungen att ställa upp även om han egentligen

inte hade med saken att göra. Han kom vid något tillfälle att diskutera saken med Nadar Al Chamiyeh och denne upplyste då om att det i Malmö fanns en person som kunde fixa riktiga uppehållstillstånd, låt vara att det kostade. Nadar Al Chamiyeh berättade att han själv hade gjort på det sättet och att det hade fungerat till belåtenhet.

En tid senare åkte Ali Hammad, Madi Saleh och Nadar Al Chamiyeh hem till Amer Iskandar och bad om dennes hjälp. Amer Iskandar förklarade att det fanns en möjlighet för Madi Saleh att skaffa sig ett bulgariskt medborgarskap med tillhörande pass och att han med passet sedan kunde begära och få uppehålls- och arbetstillstånd i Sverige. Enligt Amer Iskandar fanns det möjlighet att efter tre år få svenskt medborgarskap. Som Ali Hammad uppfattade det skulle det ske under medverkan av personal på Migrationsverket och röra sig om äkta handlingar. Amer Iskandar förklarade också att det skulle kosta 90 000 kr att genomföra.

Madi Saleh hade inte själv några pengar utan han bad Ali Hammad om hjälp. Ali Hammad, ansåg att han egentligen inte hade med saken att göra men han insåg samtidigt att han inte kunde svika sin kusin. Han lyckades övertala sin hustru att sälja en del av sitt guld samtidigt som han fick låna en del av goda vänner. På så sätt lyckades Ali Hammad få ihop 90 000 kr.

Vem det var som i slutändan skulle ha dessa pengar eller hur pengarna skulle fördelas, har Ali Hammad ingen som helst uppfattning om. Det kan dock stämma som han uppgett i ett polisförhör att Amer Iskandar endast skulle ha en mindre del av beloppet och att merparten gick till andra. Som Ali Hammad bedömer saken i dag kan det rent av ha varit så att Amer Iskandar inte fått någon del alls i ersättningen utan att hela beloppet var avsett för den eller de som framställt handlingarna. Hur det egentligen förhöll sig i det avseendet var i den uppkomna situationen helt utan betydelse för honom.

Hälften av beloppet överlämnades samtidigt som Amer Iskandar fick foton och personuppgifter. Ali Hammad vill minnas att detta hände under ett besök på Amer Iskandars restaurang på Rosengård och att Nadar Al Chamiyeh var med vid tillfället.

Sedan gick tiden utan att något hände. Madi Saleh levde med stor oro och ringde vid upprepade tillfällen till Amer Iskandar för att förhöra sig om hur ärendet förflöpte. Amer Iskandar uppgav att han inte kunde ange hur lång tid det skulle ta och att han därför rådde Madi Saleh att, i avvaktan på att handlingarna blev klara, åka till Norge och där ansöka om asyl. På så sätt skulle Madi Saleh undvika risken att bli utvisad till Jordanien. Madi Saleh följde rådet och flyttade till Norge. En tid senare blev Ali Hammad uppringd av Amer Iskandar som meddelade att handlingarna var klara. Ali Hammad kontaktade då Madi Saleh och förklarade att han nu hade ett bulgariskt pass och ett arbetstillstånd och att det hade kostat ytterligare 45 000 kr.

Madi Saleh återvände till Sverige och fick med hjälp av handlingarna ut ett svenskt personnummer. Det styrkte honom i hans uppfattning om att passet var äkta. Madi Saleh var i behov av en svensk id-handling för att kunna få A-skattesedel. För att fixa detta följde Ali Hammad med honom till myndigheten eftersom Madi Saleh inte kunde engelska. De fick besked om att pass som var utfärdat av östeuropeiska länder var man tvungen att få validerat hos respektive lands ambassad innan det kunde användas för att få en svensk id-handling. De försökte få tag i Amer Iskandar för att fråga hur det skulle göra. De lyckades nå honom men först efter hjälp från Nadar Al Chamiyeh. Amer Iskandar rådde Madi Saleh att bege sig Jordanien med sitt jordanska pass och sedan under återresan använda sig av det bulgariska passet. Madi Saleh bestämde sig för att göra så; han hade en tomt i Jordanien som han behövde sälja för att kunna reglera sina skulder.

Resan ner till Jordanien gick utan problem. Men när han skulle resa tillbaka till Sverige och han visade upp sitt bulgariska pass reagerade man i passkontrollen på att det inte fanns någon stämpel i passet. Han blev därför tillsagd att söka upp den bulgariska ambassaden och få en bekräftelse på att passet var äkta. Madi Saleh tog kontakt med Ali Hammad och undrade hur han skulle göra; han uttryckte misstankar om att passet inte var äkta. Ali Hammad gjorde då vissa efterforskningar och fick veta att Amer Iskandar hade gripits av polis med anledning av oäkta handlingar. När Madi Saleh fick höra detta blev han helt förtvivlad.

Han har därefter inte haft någon insyn i vad som skett mer än att han under år 2013 blev uppringd av utredaren Camilla Hultman som ville hålla förhör med honom. Hon uttryckte sig som om hon ville hjälpa till så att Madi Saleh fick något slags upprättelse. Ali Hammad lovade att ställa upp under förutsättning att Camilla Hultman i sin tur lovade att hjälpa honom. I den fortsatta kontakten med Camilla Hultman fick han känslan av att hon var ute efter Amer Iskandar.

5.2.13 Nadar Dahshi

Han är statslös palestinier från Libanon och kom till Sverige år 2003. Han ansökte om asyl men denna avslogs. Han kom ändå att stanna kvar och vistas illegalt i Sverige och i Danmark. Under år 2008 fick han höra att det fanns personer som kunde hjälpa honom och andra i motsvarande situation med att få uppehållstillstånd i Sverige. Genom goda vänner kom han i kontakt med Amer Iskandar, som drev en restaurang på Rosengård. De träffades på något centrum i Malmö. Amer Iskandar hävdade att han skulle se till att Nadar Dahshi fick ett uppehållstillstånd men först och främst stoppa verkställigheten av utvisningsbeslutet mot en ersättning av 90 000 kr, varav hälften skulle betalas i förskott. Nadar Dahshi ansåg sig inte ha något val. Med hjälp av goda vänner i Danmark fick han ihop tillräckligt med pengar och kunde acceptera erbjudandet.

Under ett möte med Amer Iskandar i restaurangen överlämnade han fotografier och personuppgifter samt hälften av det överenskomna beloppet. Han var vid den tiden

övertygad om att allt var lagligt och gick rätt till. Han tipsade därför sin gode vän Nader Al Chamiyeh om saken och även denne vände sig till Amer Iskandar och begärde hjälp. Det visade sig att Nader Al Chamiyeh skulle få sina handlingar före det att Nadar Dahshi fick sina.

Efter nästan tre veckor fick han emellertid besked om att han kunde komma och hämta sina handlingar. Han återvände till restaurangen och mottog ute på parkeringsplatsen ett bulgariskt pass, en bulgarisk identitetshandling samt ett bevis om uppehållsrätt. Vid samma tillfälle betalade han resterande belopp. Han kunde konstatera att det var hans namn och hans foto som fanns på handlingarna. Han visste samtidigt med sig att han aldrig varit bulgarisk medborgare och frågade därför hur han plötsligt kunde ha blivit det. Amer Iskandar svarade då endast att Nadar Dahshi kunde använda sig av passet på resor över hela världen men dock inte till Bulgarien. Nadar Dahshi minns att han när han fick se beviset om uppehållsrätt tänkte att Amer Iskandar måste ha någon kontakt med Migrationsverket. Det är möjligt att Amer Iskandar själv också uppgav detta. Han nämnde dock inte något namn på sin kontakt.

Senare besökte Nadar Dahshi Libanon. Under återfärden, som gick via Tjeckien, blev han stoppad av polis och han legitimerade sig med det bulgariska passet. Han fick då besked om att passet inte var äkta, varför han togs om hand och skickades tillbaka till Libanon. Där blev han frihetsberövad. Han kontaktade Amer Iskandar och meddelade denne vad som hade hänt. Amer Iskandar sade sig inte kunna göra något mer än att hjälpa Nadar Dahshi när denne väl hade återkommit till Sverige. Nadar Dahshi hade då förstått att allt var en bluff. Anhöriga till honom samlade ihop pengar så han kunde släppas fri mot borgen. Han tog sig därefter genast till Sverige.

Här sökte han upp Amer Iskandar och bad att få tillbaka sina pengar. Amer Iskandar lovade att så skulle ske. Trots att Nadar Dahshi påminde honom vid flera tillfällen fick han inga pengar. Till sist förlorade han tålamodet och sade till Amer Iskandar på skarpen.

Amer Iskandar svarade då med direkta hot. Han nämnde att det fanns en person vid namn Talal som var inblandad och som reagerat över att Nadar Dahshi begärt att få sina pengar tillbaka. Enligt Amer Iskandar skulle denne Talal ha varit i samma flyktingläger i Libanon som Nadar Dahshi, nämligen Ein al Helwah. Amer Iskandar uttalade samtidigt att var det så att Nadar Dahshi inte släppte sitt krav så skulle han uppdras åt Talal att se till så att Nadar Dahshi blev skjuten i flyktinglägret. Nadar Dahshi minns att han svarade att då kunde han lika gärna bli skjuten medan han befann sig i Sverige.

Nadar Dahshi har ännu inte fått några pengar tillbaka. Han står fortfarande i skuld till de personer som lånade honom pengar.

5.2.14 Talat Abdul Al

Han är palestiniere och kommer från Libanon. Han anlände till Sverige år 2007 och ansökte om asyl. Han hade då inga vänner eller bekanta i Sverige. Efter ett tag lyckades han få arbete i en restaurang på Rosengård. Restaurangen ägdes och drevs av Amer Iskandar.

Under tiden som han arbetade där hände det ganska frekvent att Talal Abdelrahman dök upp och att denne och Amer Iskandar satte sig på avskild plats i restaurangen och samtalade med varandra. Det var uttryckligt sagt att ingen då fick störa eller ens komma i närheten av dem. Han uppskattar att han under en tid om ett år och sex månader såg Talal Abdelrahman och Amer Iskandar ihop på restaurangen vid fem eller sex tillfällen. Sedan såg han dem ihop också ett antal gånger utanför restaurangen. Hur många gånger han totalt sett dem ihop kan han inte säga med säkerhet. Han såg dem aldrig utväxla några handlingar eller några pengar och som sagt han vet inte vad de diskuterade; de kan i princip ha talat om vad som helst.

Han tror inte att Talal Abdelrahman lade notis om honom, men själv vet han mycket väl vem Talal Abdelrahman är. Han vill minnas att Talal Abdelrahman vid något tillfälle kom i sällskap med en blond, kraftig kvinna som Talat Abdul Al antog hade palestinskt ursprung. Han vill minnas att kvinnan hette Maleke Darwiche.

Han fick efter ett tag höra att det var möjligt att köpa både pass och uppehållstillstånd och han förstod efter ett tag att det var det som Amer Iskandar och Talal Abdelrahman hade gemensamt. Han fick också höra att det kunde kosta uppemot 100 000 kr eller rent av 120 000 kr för att få ett pass och uppehållstillstånd.

Talat Abdul Al såg vid några tillfällen att en person vid namn Ibrahim Anaief kom till restaurangen och överlämnade bl.a. passhandlingar till Amer Iskandar. Hur denne kunde ordna fram pass och uppehållstillstånd åt andra förstod inte Talat Abdul Al. Han själv levde vid den tiden illegalt i Sverige efter att ha fått avslag på sin ansökan om asyl. Han var därför intresserad för egen del att komma över ett uppehållstillstånd. Hans ekonomi tillät det emellertid inte. Han tänkte också att det kanske var bättre att vänta ett tag och se hur det gick för de andra.

Talat Abdul Al såg ett flertal personer som kom och hämtade dokument på restaurangen. Det hände så gott som dagligen. När han hördes av polisen fick han frågor om han kände till vissa namngivna personer. Eftersom han varken kan läsa eller skriva fick han svara nej på dessa frågor. Han blev då förevisad fotografier på ett antal personer och han kände igen flera. Eftersom det nu är många år sedan som han gjorde sina iakttagelser kan han idag inte säga vilka personer det var som han kände igen. Men om han i polisförhören uppgett att han kände igen några personer, däribland Ehab Adnan Klissly, Said Awad, Hadi Al Hamouri, Nader al Chamieh, Nadar Dahshi och Madi Saleh så stämmer det. Men som sagt han vet inte personernas namn utan han har bara känt igen dem på utseendet. Han har själv inte

talat med någon av dem utan det han känner till har han på grund av sin nyfikenhet fått höra av andra. Varje gång någon person kom för att hämta eller lämna något till Amer Iskandar gick de avsides eller ibland rent av ut ur restaurangen. Talat Abdul Al kan omöjligt säga hur många personer det rörde sig om totalt som skaffade pass och uppehållstillstånd genom Amer Iskandar men det var ett stort antal.

Talat Abdul Al har, som redan nämnts, träffat Maleke Darwiche på restaurangen vid ett tillfälle då hon kom i sällskap med Talal Abdelrahman. Han har träffat henne ytterligare en gång och det var i samband med ett besök på Migrationsverket. I övrigt har han inte haft någon som helst kontakt med Maleke Darwiche. Han vet inte vilken relation hon har eller har haft till Amer Iskandar.

Talal Abdelrahman har genom sin försvarare med anledning av att Talat Abdul Al under förundersökningen lämnat delvis andra uppgifter åberopat följande avsnitt ur ett förhørsprotokoll från den 26 september 2013.

”På fråga om Amer Iskandar hade kontakt med personer på Migrationsverket, sade Talat att denne hade det, det var en man och en kvinna. Han sade på fråga att han inte har träffat dessa men han har visst signalement. Kontakten mellan Amer och personerna på Migrationsverket handlade om uppehållstillstånd. Talat sade vidare att polisen borde ha tagit upp saken då, eftersom det var många som hade problem med det. Han sade spontant att försäljningen av tillstånd var som att sälja tomater.

Tillfrågad om signalementet, sade Talat att kvinnan är kraftigt byggd, blondin, lite gammal, troligen palestinska. Talat sade att han tidigare kunde hennes namn, men han hade glömt det. Han tror att hennes man också jobbade på Migrationsverket. Den som visste mest om detta var Khaled Ghadab, han hade mycket information.

Tillfrågad om hur han fick höra talas om denna kvinna, sade Talat att alla samlades på restaurangen, det var ett stort gäng, även kvinnan som han beskrev. De talade om uppehållstillstånd. De spelade att de åt, men de pratade om uppehållstillstånd. Detta försiggick sedan Talat kom till Sverige. Amer sade att den som kan skaffa pengar kan få uppehållstillstånd.

Förhørsledaren frågade Talat om namnet Malake och Talat sade: Ja det är hon. Han bekräftade på fråga att det är den kvinna från Migrationsverket som han beskrivit. Vid genomläsningen av förhöret sade Talat att han känner igen namnet som ”Malak”. Talat ombads beskriva mannen från Migrationsverket och sade att denne var tjock och kort, palestinier från Libanon. Tillfrågad om han känner till något namn på mannen, sade Talat att det var så att när de satt vid bordet fick personalen inte komma nära, det var som en linje de inte fick gå över.”

Talat Abdul Al har med anledning härav tillagt att det stämmer att han berättat såsom återges i protokollet och att mannen han beskrev i förhöret var Talal Abdelrahman.

5.2.15 Husam Hamdi Abudaff

Han har förstått att hans namn har förekommit i några anställningsbevis som ska ha ställts ut av Direktstad Service i Malmö. Han har dock inte haft med saken att göra och sålunda inte undertecknat några intyg. Han driver inte och har aldrig drivit någon verksamhet i Sverige. Namnet är inte heller hans utan rätteligen hans pappas. Denne bor inte i Sverige utan i Gaza och har bara varit här en gång, nämligen år 1994.

Husam Hamdi Abudaff känner igen både Talal Abdelrahman och Amer Iskandar till namnet.

Han har träffat Talal Abdelrahman någon gång hos en gemensam bekant i Lund, Michael Dalvallen. Han träffade Amer Iskandar några gånger under den tid som denne drev restaurang i Malmö eftersom han ibland gick dit och åt. Husam Hamdi Abudaff känner ingen vid namn Ehab Adnan Klissly.

5.2.16 Michael Dalvallen

Han har tidigare haft en bilverkstad i Malmö som han de första åren drev som enskild firma och senare som aktiebolag. Efter vad han förstått finns det i målet ett anställningsintyg som han den 13 maj 2008 skulle ha utfärdat åt en person med namn Said Awad. Det är emellertid inget dokument som han har satt ihop eller undertecknat. Han har inte heller haft någon anställd med det namnet. Han kan konstatera att såväl företagets namn som hans eget namn är felstavade. Likaså bedrevs verksamheten inte på den angivna adressen vid den tiden.

Han är bekant med Talal Abdelrahman genom att denne var kund hos honom på verkstaden. Han känner till Amer Iskandar som en person som tidigare drev en restaurang i Malmö. Han har varit i kontakt med Francois Anougba vid ett tillfälle. Det var när denne gjorde ett besök på verkstaden för att diskutera någonting.

5.2.17 Åsa Lindberg

Hon har arbetat på Migrationsverket sedan år 2002 då hon började i Solna. Året därpå flyttade hon till Malmö och började handlägga ärenden om uppehållstillstånd för s.k. EES-medborgare. Hon avancerade med tiden och blev först enhetschef på tillståndsenheten och senare chef på enheten för arbetstillstånd. Efter utlandstjänstgöring i bl.a. Amman är hon numera sedan den 1 januari 2015 chef för Migrationsverkets Region Syd.

En EU-medborgare som kommer till Sverige har fri rörlighet under förutsättning att han eller hon uppfyller vissa villkor. Det krävs alltså inget beslut för detta utan det är en rätt som personen har i sin egenskap av EU-medborgare. Migrationsverket för emellertid ett register över alla de EU-medborgare som har rätt att uppehålla sig i

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

landet och som ansöker om att få det registrerat. Man ställer ut ett s.k. bevis om uppehållsrätt.

Vid den nu aktuella tiden var det vanligast att EU-medborgaren skickade in sin ansökan till Migrationsverket eller lämnade in den vid ett personligt besök. Det fanns en särskilt framtagen ansökningsblankett för ändamålet. Till ansökan skulle fogas en kopia av sökandens pass eller nationella id-kort och ett dokument som styrkte att man uppfyllde de krav som ställdes, dvs. i regel ett anställningsbevis. Det krävdes att anställningen omfattade minst tio timmar i veckan. Ansökningshandlingen skulle vara egenhändigt undertecknad.

Handläggningen av ärendena var schematisk. Sålunda krävdes det inte att handlingarna var i original utan det räckte med vidimerade kopior. Det ankom på handläggaren att kontrollera att giltighetstiden på t.ex. ett pass inte hade gått ut. Däremot gjorde man normalt inte någon kontroll av om de kopierade dokumenten i sig var äkta. Det var i regel inte möjligt att göra utifrån bara en kopia på handlingen, såvitt det inte var fråga om en klantigt gjord förfälskning. Det var sålunda bara om det uppstod misstanke om att något var fel som man gjorde en grundligare undersökning. Det förekom att man gjorde stickprovskontroller när de gällde anställningsbevisen. Då ringde man i regel till Skatteverket eller den uppgivne arbetsgivaren.

Normalt tog det inte mer än 10-15 minuter att handlägga ett ärende av detta slag, under förutsättning att ärendet inte behövde kompletteras i något avseende.

När någon beviljades uppehållstillstånd i Sverige fick denne regelmässigt fastsatt en s.k. stickers i sitt pass. Det är ett klistermärke som utvisade att personen i fråga hade lov att uppehålla sig i landet. Något motsvarande märke gavs inte till EU-medborgare som registrerades med uppehållsrätt. Dessa fick i stället ett skriftligt bevis om uppehållsrätten. Om däremot en EU-medborgare ansökte om och beviljades uppehållstillstånd, fick även denne fäst en stickers i sitt pass.

Åsa Lindberg har tagit del av vissa dokument och har bl.a. följande att säga om dokumenten.

I utredningen finns flera bevis om registrering för EU/EES-medborgare med uppehållsrätt. Det är enligt hennes förmenande att det är uppenbart att det är fråga om oäkta dokument. När det t.ex. beviset för Nader al Chamiyeh (*åtalspunkten 5*), som är daterat den 9 juni 2008, är handläggarens namn felstavat uppe till vänster. Den texten genereras med automatik i Migrationsverkets system och det kan därför inte bli fel. Handläggaren kan inte heller gå in och ändra i den delen av dokumentet. Till höger på dokumentet skulle rätteligen ha angetts namnet på den person som beslutet avser. Det har inte gjorts utan där står i stället endast en adress. Det är samma sak här som med handläggarens namn; texten genereras med automatik. I det angivna beviset anges i rubriken ordet uppehållsrätt med stor bokstav. Det gör

det inte i Migrationsverkets bevis. Det torde inte förekomma att handläggare sätter stämpel på bevisen och i vart fall inte – som i det här fallet – sätter en stämpel över det egna namnförtydligandet.

När det gäller motsvarande bevis för Sanouri Nesreen (*åtalspunkten 4*), som är daterat den 26 mars 2008, så framgår det väl så tydligt att även det är ett oäkta dokument. Det uppvisar stora likheter med det tidigare nämnda men här tillkommer att man på två ställen stavat fel till Sundsvall.

Hon har däremot inget att anmärka mot de bevis om registrering som utfärdats den 26 augusti 2008 avseende Ehab Adnan Klissly (*åtalspunkten 1*) respektive den 25 augusti 2008 avseende Nadar Dahshi (*åtalspunkten 2*).

5.2.18 Hanna Gedin

Hon studerade juridik under den aktuella tiden och fick under våren 2008 en nio månader lång vikariatanställning som handläggare på Migrationsverkets tillståndsenhet. Efter en kortare utbildning fick hon i uppgift att göra utredningar i besöks- och anknytningsärenden. Hon kom också att arbeta en del med uppehållsrätter åt EU-medborgare.

Hon upplevde sin arbetssituation som mycket pressande. Arbetsbelastningen var stor och ärendena om uppehållsrätt tyckte hon var komplicerade. Trots att det var det sagt att man i de flesta fallen kunde fatta beslut om uppehållsrätter redan i receptionen. Efter en tid blev hon ansvarig för ärenden som rörde barns inresetillstånd. Hon hade uppemot 120 sådana ärenden samtidigt som hon enligt schemat skulle arbeta 80 procent av sin arbetstid i expeditionen. Hon har aldrig varit med om något liknande.

Hon fick aldrig några erbjudanden om pengar i samband med handläggningen av sina ärenden. Hon minns att Francois Anougba arbetade som handläggare på samma avdelning som hon.

5.2.19 Linda Malmberg

Hon har förstått att det i målet finns ett bevis om registrering av uppehållsrätt daterat den 23 maj 2008 som är undertecknat i hennes namn. Det stämmer i och för sig att hon vid den tiden arbetade som handläggare på Migrationsverkets tillståndsenhet och att hon handlade den typen av ärenden. Det är emellertid inte hon som har ställt ut det aktuella beviset, det är hon helt säker på. För det första är det inte hennes namnteckning och hon sätter aldrig någon stämpel över sin namnteckning. En annan sak som hon noterat är att adressaten saknas uppe till höger på beviset; där anges endast gatuadress och postadress. Det är en text som genereras automatiskt och som på äkta handlingar ser annorlunda ut. På det aktuella

beviset är postnumret inskjutet och Lund skriven med liten bokstav. Hon kan inte minnas om ordet uppehållsrätt i rubriken på Migrationsverkets bevis anges med stor eller liten bokstav.

5.2.20 Camilla Hultman

Hon arbetar inom polisen och var med i utredningen av det här målet. Hon uppskattar att det hölls uppemot 15 förhör med Talal Abdelrahman och hon vill minnas att hon själv var med under 13 av dessa. I samtliga förhör förnekade han gärningarna.

Det var hon som delgav honom utredningen enligt 23 kap. 18 § rättegångsbalken. När det var gjort uttryckte Talal Abdelrahman sin lättnad över att utredningen var klar och undrade samtidigt om de möjligen kunde träffas senare för att talas vid. När hon undrade vad han avsåg, uttalade han något i stil med att det inte var hans alltihopa utan att de var flera som skulle dela. Hon förstod honom som att han uttalade att det fanns flera inblandade både inom huset och bland övriga misstänkta i målet. Hon blev förvånad över uttalandet och förklarade med ens att hon var tvungen att göra en tjänsteanteckning om hans uttalande. Talal Abdelrahman ville då inte längre tala med henne. Efteråt ringde hon till åklagaren och undrade vad hon skulle göra. Denne sade åt henne att göra en tjänsteanteckning vilket hon också gjorde. Anteckningen gjordes några timmar efter slutdelgivningen. I anteckningen försökte hon så gott hon kunde återge vad Talal Abdelrahman hade uppgett. Hon är dock medveten om att hon inte kunde återge det ordagrant eftersom hon tyckte att Talal Abdelrahman talade luddigt och var ganska svår att förstå.

Camilla Hultman hade glömt att hon en tid senare fick ett e-postmeddelande från Talal Abdelrahman men erinrar sig det efter att blivit påmind om det under vittnesförhöret. I meddelandet uttryckte Talal Abdelrahman sin bestörtning över hur hon hade formulerat sig i tjänsteanteckningen. Han framhöll att han alls inte hade uttalat sig på det sätt som hon hade antecknat. Hon hade då bytt arbetsuppgifter och valde att bara vidarebefordra epostmeddelandet till åklagaren för eventuella direktiv. Några sådana kom aldrig. Hon gjorde därför inget ytterligare i ärendet.

5.2.21 Anthony Abomah

Han är från Nigeria men lämnade hemlandet och anlände till Tyskland år 1997. Där vistades han några år för att år 2004 åka vidare till Sverige. Han besökte Migrationsverket och ansökte om asyl. I väntan på besked placerades han på en flyktingförläggning i Lenhovda. Där var han en månad. Han kom sedan att flytta till en flyktingförläggning i Finja utanför Hässleholm. Han fick en handläggare på Migrationsverket i Kristianstad. Där blev han tillfrågad om varför han hade återvänt till Sverige. Han förstod ingenting och försökte förklara att han inte hade varit i Sverige tidigare. Beskedet blev emellertid att han var tvungen att återvända till

Tyskland antingen frivilligt eller genom utvisning. Anthony Abomah valde att i juli 2004 frivilligt återvända till Tyskland.

I Tyskland träffade han en kvinna och de flyttade ihop. Under år 2006 fick de en son tillsammans. Anthony Abomah vände sig då omgående till Migrationsverket i Tyskland och ansökte om uppehållstillstånd på grund av anknytning. Han fick löfte om att ärendet skulle prövas skyndsamt. Tre timmar senare blev han hämtad av polis i sin bostad och tvingades följa med till polisstationen för att ta fingeravtryck. Det framkom då att han hade ansökt om asyl i Sverige. I och med det och att det hade gått mer än två år sedan han första gången kom till Tyskland, hade hans rätt att vistas i Tyskland enligt Dublinförordningen upphört att gälla.

Han blev frihetsberövad och ställdes inför en domstol i Frankfurt. Domaren i målet krävde bevis på att Anthony Abomah verkligen hade en son i Tyskland. Han försökte förklara det omöjliga i att skaffa fram sådan bevisning när som han under hela utredningstiden varit frihetsberövad. Han förstod att domaren inte trodde på hans uppgift om att han hade en son i Tyskland. Processen slutade med att han dömdes till fängelse i 40 dagar för att ha vistats illegalt i Tyskland. Han fick dessutom besked om att han skulle utvisas till Nigeria. När han fick höra detta vädjade han till domaren att få ta sin son med sig. Hans advokat påtalade också att det var en rätt som Anthony Abomah hade eftersom han inte ville att sonen skulle vara kvar i Tyskland. Domaren gav då med sig och förklarade att om man inte efterfrågat honom från Sverige under de 40 dagar som Anthony Abomah skulle avtjäna sitt straff, skulle Anthony Abomah få lov att hämta sin son.

När det återstod tre dagar av straffet, kom en tjänsteman och meddelade Anthony Abomah att denne skulle deporteras till Sverige. När Anthony Abomah frågade varför, fick han till svar att "fråga den svenska regeringen". Anthony Abomah försökte förgäves förklara att han inte hade något i Sverige att göra utan att han ville vara kvar i Tyskland där han hade sin son. Han fick veta att om han inte följde med frivilligt skulle han följas åt av två polismän. Han bestämde sig för att åka frivilligt. Han tog flyget till Köpenhamn och möttes där av två tjänstemän från Migrationsverket i Malmö. När han frågade en av tjänstemännen varför de tagit honom hit, fick han till svar: "den frågan får du ta upp med din handläggare".

När han väl var framme på Migrationsverket, blev han placerad i ett rum och uppläst om att han var tvungen att på nytt ansöka om asyl och att lämna fingeravtryck. Anthony Abomah började då protestera och framförde att han inte ville ha asyl i Sverige utan i stället återvända till Tyskland där han hade sin son, som bara var en månad gammal. Handläggare blev förvånad och undrade varför han hade återvänt till Sverige när som han hade en son boende i Tyskland. Den frågan gjorde honom så upprörd att han slog näven i bordet och uttalade att hon inte var kompetent att sköta sitt arbete; det var ju de svenska myndigheterna och inte han själv som begärt att han skulle återvända till Sverige. Han uppfattade det som att man lekte med hans liv.

Det blev sedan så att han på nytt hamnade i Hässleholm och kom att höra till Migrationsverkets avdelning i Kristianstad. Hans handläggare var en kvinna som han nu inte minns namnet på. Handläggare skickade ett brev till honom i vilket hon framhöll att han var tvungen att återvända till Nigeria. Han tog då kontakt med handläggaren och menade att denne måste vara galen; han hade ju en son och behöver vara med denne. Handläggaren menade då att var det så att han hade en son fick han styrka detta på något sätt. Han förklarade att han avsåg att skriva till pojkens mamma och be denne att via den tyska ambassaden skicka nödvändiga intyg.

Han skrev till mamman och fick svar efter cirka tre veckor. I svaret uppmanade hon honom att bege sig till Tysklands ambassad i Stockholm för att där underteckna ett faderskapserkännande. Hon beklagade sig samtidigt att tyska staten inte betalade ut något bidrag till henne så länge faderskapsfrågan inte var löst. Först efter en vecka lyckades Anthony Abomah få ihop så mycket pengar att han kunde resa upp till Stockholm och underteckna handlingarna.

När handläggaren i Kristianstad fick klart för sig att sonen som fanns i Tyskland var född där och inte i Sverige, framhöll hon att Anthony Abomah inte hade rätt att stanna kvar i Sverige. Han försökte då nytt förklara att det inte var han själv utan de svenska myndigheterna som begärt att han skulle återvända till Sverige och att han själv hela tiden varit inriktad på att i Tyskland kämpa för sina rättigheter. När handläggaren inte ville lyssna på honom, begärde han att få en ny handläggare, vilket han också fick. En tid senare blev han uppringd av den nya handläggaren och denne upprepade vad Anthony Abomah tidigare hade hört, nämligen att han inte var berättigad att stanna i Sverige, eftersom sonen, som han återropade anknytning till var född och bodde i Tyskland. Detta resulterade i att Anthony Abomah på nytt begärde och fick en ny handläggare. Han vill minnas att han av samma skäl bytte handläggare åtminstone fem gånger. Någon av handläggarna bad själv att få avsluta uppdraget eftersom Anthony Abomah, i sin frustration, uppträdde mycket aggressivt.

Den siste handläggaren hette Christian Olsson och gick inte att nå under de tre första veckorna på grund av att hans barn varit sjuka. När han väl kom tillbaka i arbete gick han igenom Anthony Abomahs akt och förklarade sedan att han var berörd av det han läst. Kort tid senare meddelade Christian Olsson att han hade skrivit en rapport till Migrationsverket och att Anthony Abomah skulle infinna sig på Migrationsverket i Kristianstad. Anthony Abomah gjorde som han blivit tillsagd och möttes då av beskedet att han skulle få ett sex månader långt uppehållstillstånd för att ordna upp sina papper och sedan kunna resa tillbaka till Tyskland. Vid den tiden hade han emellertid fått en flickvän i Sverige och var mindre intresserad av att återvända till Tyskland. Vid samma tid framkom det att flickvännen i Sverige var gravid. I stället för att återvända till Tyskland, valde han att ansöka om förlängt

uppehållstillstånd med återopande av anknytningen till flickvännen och det kommande barnet.

Vid den tiden vistades han mycket hos flickvännen som bodde i Förslöv utanför Båstad. De kallades båda till Migrationsverket för intervju. Det visade sig att det var Francois Anougba som handlade ärendet där. Anthony Abomah kommer aldrig att glömma den dag då de åkte ner till Malmö för att bli intervjuade. Francois Anougba intervjuade först honom och han fick svara på en mängd frågor. Han fick besked om att de var tvungna att med läkarintyg styrka att flickvännen var gravid; ett intyg från en barnmorska räckte inte. Han uppfattade det som att Francois Anougba var pessimistisk i sin syn på Anthony Abomahs möjligheter att få stanna i Sverige.

När intervjun var över var det flickvännens tur. När den intervjun var klar och flickvännen kom ut i väntrummet, var hon märkbart ledsen. Anthony Abomah frågade henne vad det var för fel men fick bara till svar att hon var tvungen att gå iväg och handla. Hon bad samtidigt Anthony Abomah att ange tio skäl till varför hon skulle behålla barnet. Anthony Abomah stod helt frågande till vad det var som hade hänt.

Han gick efter flickvännen men utanför Migrationsverket blev han upphunnen av Francois Anougba. Denne undrade ifall Anthony Abomah verkligen ville stanna i Sverige; för då fanns det andra möjligheter. Anthony Abomah uttryckte förvåning och frågade hur man då skulle gå till väga. Francois Anougba svarade att det var något som han inte behövde bry sig om men att det skulle kosta honom 50 000 kr. Anthony Abomah svarade då spontant "ok men hur får jag kontakt med dig igen". Francois Anougba gav honom sitt privata telefonnummer samtidigt som han uppmanade Anthony Abomah att inte ringa till honom på Migrationsverket.

Det visade sig sedan att Francois Anougba under intervjun med flickvännen hade berättat att Anthony Abomah redan hade en son i Tyskland och att det enda skälet till varför han var ihop med henne var att han ville stanna i Sverige. Detta resulterade i att flickvännen gjorde slut och några dagar senare genomgick en abort.

Anthony Abomah var i det läget förtvivlad och visste inte vad han skulle göra. Han berättade allt för sin gode vän, Dominic Debby, och frågade denne var han skulle kunna få pengar ifrån. Dominic Debby rådde honom att i stället kontakta polisen. Anthony Abomah minns att han kände sig som ett lejon och att han skulle kunna göra vad som helst för att döda.

Han sökte upp sin advokat Torgny Dahlberg och berättade vad som hade hänt och att Francois Anougba krävt honom på 50 000 kr. Denne verkade inte bry sig nämnvärt utan hänvisade till att Migrationsverket hade fattat sitt beslut och att det inte var mycket som han kunde göra. Vid samma tid hade Anthony Abomah inlett en relation och flyttat ihop med en annan kvinna. De kom sedan att gifta sig med varandra i juli 2008. Flickvännen var med vid två tillfällen då Anthony Abomah

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

besökte advokaten. När hon förstod att advokaten inte tänkte göra något åt saken blev hon upprörd och sade åt Torgny Dahlberg att denne inte var någon bra advokat utan verkade vara lierad med handläggarna på Migrationsverket. Efteråt föreslog hon att Anthony Abomah skulle polisanmäla saken samt vända sig till media och avslöja vilket övergrepp han blivit utsatt för.

Anthony Abomah valde till sist att göra som hon föreslagit. Han gjorde en polisanmälan i slutet av maj 2008. Att han väntade så länge berodde på att han vid den tiden mådde psykiskt mycket dåligt. Han kan inte nu minnas att han angav att brottet skulle ha skett någon gång mellan den 11 och 18 november 2007 då mötet på Migrationsverket var den 24 oktober 2007.

Det var hans flickvän som bokade möte med reportern på Sveriges Television. När denne hade hört hans berättelse bad han Anthony Abomah att ringa upp Francois Anougba och uppge att han nu hade fått ihop tillräckligt med pengar; samtidigt som samtalet spelades in på band. Anthony Abomah gjorde som han blivit ombedd men Francois Anougba hänvisade då bara till att han inte längre var handläggare av ärendet.

Åklagaren har med hänvisning till att Anthony Abomah under förundersökningen lämnat delvis andra uppgifter åberopat följande avsnitt ur ett förhörprotokoll från den 2 oktober 2012.

”Anthony berättade vidare att han tillbringande den följande helgen hos Sofi i Förslöv. Veckan därpå avbröt hon graviditeten. Anthony gick då till sin advokat, Dahlbeck i Hässleholm, för att få råd.

Senare, en tid efter Sofis abort, bjöd Francois in Anthony till ett möte på Migrationsverket. Anthonys advokat var inte närvarande vid mötet. Vid denna tidpunkt behövde Anthony förlänga sitt uppehållstillstånd. Francois sade till honom att uppehållstillståndet inte skulle förlängas och att han måste lämna Sverige. Efter mötet bad Francois Anthony att gå ut. Anthony väntade kvar utanför Migrationsverket eftersom han ville konfrontera Francois angående beslutet. Han stod på baksidan av byggnaden, där anställda går in och ut från byggnaden. Francois kom ut och Anthony gick emot honom. Anthony frågade Francois varför han, som var en afrikansk man, behandlade Anthony som om Anthony inte var en människa.

Francois sade att han inte ville prata om detta inomhus och att det var därför han hade bett Anthony gå ut. Francois sade att om Anthony hade pengar, så kunde Francois hjälpa honom. Francois sade att om Anthony gav honom 50 000 kr, så kunde Anthony få sitt uppehållstillstånd. Anthony sade att han inte hade så mycket pengar. Francois sade att det var Anthonys eget val om han hade pengarna eller inte. Francois gav Anthony sitt privata mobilnummer, vilket Anthony inte hade med sig vid förhörstillfället. Arrangemanget var att Anthony skulle ringa Francois när han hade pengarna.

Anthony Abomah har med anledning härav tillagt att han i polisförhöret inte ville berätta att Francois Anougba framställde kravet på pengar direkt efter att intervjuerna hade hållits. Skälet härtill var att han ville att polisen skulle utreda ärendet och inte bara ställa frågor till honom. Han har vidare tillagt att han inte hade

kännedom om att hans advokat hade återkallat hans ärende den 3 december 2007 och att han inte heller gett denne i uppdrag att ge in en återkallelse.

5.22 Torgny Dahlberg

Han var offentligt biträde åt Anthony Abomah när denne under år 2007 ansökte om asyl och uppehållstillstånd i Sverige. Han minns att Anthony Abomah kunde dyka upp på byrån ganska ofta och oanmäld för att förhöra sig om hur handläggningen av hans ärende förlöpte. Någon gång under början av år 2008 kom han till byrån och var mycket upprörd. Han berättade att han hade fått ett erbjudande av en handläggare på Migrationsverket om att beviljas uppehållstillstånd mot en ersättning om 50 000 kr. Han tillade att det som gjorde honom särskilt upprörd var att personen som hade lämnat erbjudandet var svart liksom han själv. Torgny Dahlberg fann inte anledning att betvivla Anthony Abomahs uppgift. Han bedömde utifrån Anthony Abomahs kroppsspråk och hans sätt att berätta att det säkert var korrekta uppgifter. Det var efter vad Torgny Dahlberg minns inte tal om att Anthony Abomah skulle betala några pengar.

Torgny Dahlberg har i övrigt inte några egentliga minnesbilder av själva ärendet som sådant. Det stämmer säkert det som framkommit, nämligen att han i början av december 2007 återkallade Anthony Abomahs ansökan om uppehållstillstånd. Det gjorde han naturligtvis inte på eget initiativ utan på begäran av Anthony Abomah.

5.2.23 Dominic Debby

Han är god vän med Anthony Abomah sedan många år tillbaka. Under den nu aktuella tiden bodde de båda i Hässleholm. Han minns att Anthony Abomah vid något tillfälle kom och var mycket uppjagad. Han berättade att han behövde 50 000 kr och att pengarna var avsedda för en Francois på Migrationsverket. Denne hade krävt att få det beloppet för att bevilja Anthony Abomah uppehållstillstånd i landet. Dominic Debby blev mycket upprörd över uppgifterna och förklarade att så fick det inte gå till här i Sverige. Han rådde Anthony Abomah att kontakta sin advokat och anmäla saken till polisen.

6 DOMSKÄL

6.1 Skuld och rubricering

Tingsrätten kommer här nedan (avsnitt 6.1.1) inledningsvis att redogöra något om det beviskrav som gäller i ett brottmål särskilt med anledning av att flera av de som hörts i målet tidigare har varit medmisstänkta.

Tingsrätten övergår i nästa avsnitt till att redogöra för innehållet i de straffstadganden om mutbrott, urkundsförfalskning och tjänstefel, som är aktuella

att tillämpa i målet. Därefter följer ett avsnitt i vilket tingsrätten belyser mera allmänt vad som gäller i fråga om medverkansansvar. Flera av de gärningspåståenden som tingsrätten har att pröva gäller just medverkan till annans brott. Först därefter kommer tingsrätten in på sin egentliga bedömning av omständigheterna i målet. I den delen har tingsrätten funnit lämpligt att först redovisa sina överväganden kring åtalpunkterna 1-7 då dessa punkter kan sägas hänga ihop med varandra och där bevisningen i målet är gemensam. Avslutningsvis redovisar tingsrätten sina överväganden beträffande åtalpunkten 8.

6.1.1. Allmänt om bevisning i brottmål

För en fällande dom i ett brottmål krävs att det genom den utredning som lagts fram i målet är ställt utom rimligt tvivel att den tilltalade har gjort sig skyldig till den påstådda gärningen. I detta mål har åklagaren åberopat såväl skriftlig som muntlig bevisning. Den muntliga bevisningen består bl.a. av förhör med gärningsmännen själva och vittnesförhör. Flera av vittnena är personer som tidigare själva varit misstänkta för brott men vars förundersökning har lagts ner av åklagaren på grund av preskription.

I 36 kap. 1 § rättegångsbalken finns regler om vittnesförbud. De tar sikte på fall då flera personer har åtalats och en av dem ska höras om åtalet mot en annan person. Av bestämmelsen följer att en åtalad person i ett sådant fall endast ska höras upplysningsvis och därigenom slippa straffansvar för berättelsens sanningsenlighet. Denna regel tillämpas både för det fall att åtalen mot de medåtalade handläggs i en och samma rättegång som då åtalen prövas i skilda rättegångar.

Inte heller den som åtalats för medverkan eller anstiftan till den gärning som förhöret gäller, eller för annan gärning som har omedelbart samband med den gärning som förhöret avser, får höras som vittne i rättegången.

Regeln om vittnesförbud blir tillämplig så snart åtal har väckts. Den omfattar alltså även de fall där åtalet har lagts ned och målet skrivits av samt de fall en lagakraftvunnen dom har meddelats med anledning av åtalet mot förhörspersonen. Trots att den dömde efter en lagakraftvunnen dom inte har något behov av att "svära sig fri", ska han eller hon enligt förarbetena ändå inte höras som vittne (se prop. 1983/84:78 s. 72 och NJA 2005:407).

Mot bakgrund av att åtal avseende de i målet tidigare misstänka personerna aldrig väckts utan åklagaren valt att lägga ner förundersökningen i enlighet med 23 kap. 4 § andra stycket rättegångsbalken, omfattas de aktuella förhörspersonerna inte av vittnesförbudet i 36 kap. 1 § rättegångsbalken. Dessa personer har därför hörts efter att ha avlagt vittnesed.

Från försvarets sida har riktats anmärkningar mot detta. Det har gjorts gällande att åklagaren genom att fördröja sitt beslut i åtalsfrågan beträffande någon

medmisstänkt har skaffat sig otillbörlig förmån från bevissynpunkt i förhållande till en åtalad genom att den medmisstänkte efter preskription hörs som vittne i stället för upplysningsvis.

Tingsrätten kan här bara konstatera att ett sådant agerande från en åklagares sida dvs. att medvetet fördröja förundersökningen hade inneburit ett åsidosättande av tjänsteplikten och sålunda kunnat föranleda ansvar för tjänstefel. Detsamma gäller i det fallet åklagaren valt att istället åtala de medmisstänkta för brott som enligt hans egen uppfattning var preskriberade. Därtill kommer att betydelsen av om en person hörs som vittne eller endast upplysningsvis inte ska överdrivas. Bedömningen av utsagorna måste under alla förhållanden göras med stor försiktighet.

6.1.2 Lagregleringen om mutbrott, urkundsförfalskning och tjänstefel

De åtalade gärningarna är begångna under år 2008. Tingsrätten har därför att tillämpa de bestämmelser som gäller för den tiden. När det gäller mutbrott och urkundsförfalskning har det skett vissa lagändringar medan det för tjänstefel gäller samma bestämmelser i dag som det gjorde år 2008.

Mutbrott

Enligt 20 kap. 2 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2012, föreligger det objektivt sett ett *mutbrott* bl.a. om en arbetstagare för sig själv eller annan tar emot, låter åt sig utlova eller begär muta eller annan otillbörlig belöning för sin tjänsteutövning. Med arbetstagare avses i princip detsamma som i civilrättslig mening, dvs. främst någon som är anställd i offentlig eller privat tjänst.

Lagstiftningen om bl.a. mutbrott syftar till att förhindra ageranden som leder till att allmänhetens förväntningar på saklighet och opartiskhet, i synnerhet inom den offentliga förvaltningen, rubbas. Mutbrottet är därför, som andra korruptionsbrott, konstruerat som ett s.k. farebrott, dvs. ansvar kan komma i fråga även om den aktuella förmånen inte har påverkat tjänsteutövningen. Det räcker att den typiskt sett har varit ägnad att påverka arbetstagarens tjänsteutövning.

Det framgår redan av lagtextens lydelse att ett fysiskt mottagande av en förmån, t.ex. en penningssumma, inte krävs för att döma den som begärt den till ansvar för mutbrott. Det krävs inte heller att den som begärt pengarna har haft möjlighet att disponera över dem. Vad som krävs är att den som begärt pengarna, har vetskap om och inflytande över antingen sitt eget eller tredje mans mottagande av pengarna. Vad avser de objektiva förutsättningarna för mutbrott är det således av underordnad betydelse vem som slutligen uppburit pengarna.

För att ett mutbrott ska föreligga förutsätts det att förmånen är för arbetstagarens tjänsteutövning; det ska med andra ord finnas ett tjänstesamband. Kravet på

tjänstesamband anses i princip vara uppfyllt redan då givaren och mottagaren har, har haft eller kan antas få kontakt med varandra i tjänsten. Det krävs dock även att mottagaren har möjlighet att, i sin tjänsteutövning, utöva inflytande i något avseende som berör givaren. Kravet har ansetts vara uppfyllt bl.a. när det förelegat en möjlighet att påverka beslutsfattandet genom att, i egenskap av chef, uttrycka sin uppfattning i frågor, som underlydande sedermera har att besluta om (se NJA 2008 s. 705).

Ansvar för mutbrott förutsätter dessutom att det varit fråga om en otillbörlig belöning. Enligt förarbetena är som otillbörligt att betrakta varje transaktion som objektivt sett är ägnad att påverka arbetstagarens tjänsteutövning.

Även en förmån som kanske inte objektivt sett är ägnad att påverka arbetstagarens tjänsteutövning kan ibland vara att anses som otillbörlig. Detta anses i hög grad gälla i fråga om myndighetsutövning och annan offentlig verksamhet. Det har ansetts att misstanken om att verksamheten på dessa områden inte bedrivs med opartiskhet skulle, på ett olyckligt sätt, kunna rubba allmänhetens förtroende för offentliga organ.

Straffskalan för mutbrott är böter eller fängelse i högst två år, eller, om brottet är grovt, fängelse i lägst sex månader och högst sex år.

I det fall en arbetstagare inom offentliga sektorn tar emot en muta och åsidosätter vad som enligt lag gäller för hans myndighetsutövning gör han sig skyldig inte bara till mutbrott utan även myndighetsmissbruk eller tjänstefel (se nedan). I sådana fall döms muttagaren både för mutbrott och tjänstefel i brottskonkurrens (se Thorsten Cars, Mutbrott, bestickning och korruptiv marknadsföring, 1996, sid. 20).

Urkundsförfalskning

Den som genom att skriva annan persons namn eller genom att falskeligen förskaffa sig annans underskrift eller på annat sätt, framställer en falsk urkund eller falskeligen fyller ut äkta urkund gör sig enligt 14 kap. 1 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 skyldig till *urkundsförfalskning*, detta under förutsättning att åtgärden inneburit fara i bevishänseende. Den som gör sig skyldig till ett sådant brott riskerar att dömas till fängelse i högst två år. Om brottet är att anse som grovt ska påföljden enligt 14 kap. 1 § brottsbalken i sin lydelse före den 1 juli 2013 i stället bestämmas till fängelse i lägst sex månader och högst sex år. Vid bedömande av om brottet är grovt ska enligt bestämmelsens andra stycke särskilt beaktas om förfalskningen avsett myndighets arkivhandling av vikt eller urkund som är särskilt betydelsefull i den allmänna omsättningen eller om gärningen annars varit av särskilt farlig art.

Tjänstefel

För *tjänstefel* döms enligt 20 kap. 1 § brottsbalken den som uppsåtligt eller av oaktsamhet vid myndighetsutövning genom handling eller underlåtenhet åsidosätter vad som gäller för uppgiften. Med rekvisitet åsidosättande av vad som gäller för uppgiften avses inte endast lag eller annan författning. Det kan förekomma situationer där ett visst handlingsmönster ter sig självklart och naturligt utan att detta har angetts uttryckligen i någon författning eller kan anses framgå av förarbeten. Ansvar kan alltså inträda vid åsidosättande av vad som gäller för uppgiften även om detta inte uttryckligen har författningsreglerats. Även interna myndighetsföreskrifter kan ha betydelse vid bedömningen av vad som ska anses ha gällt för uppgiften (se Nils Olof Berggren m.fl., Brottsbalken, version den 1 juli 2012, s. 20:21). Om gärningen med hänsyn till gärningsmannens befogenheter eller uppgiftens samband med myndighetsutövningen i övrigt eller till andra omständigheter är att anse som ringa, döms inte till ansvar.

Den som gör sig skyldig till tjänstefel kan dömas till böter eller fängelse i högst två år. Om brottet har begåtts uppsåtligt och är att anse som grovt gäller som påföljd fängelse i lägst sex månader och högst sex år.

Vid bedömande av om brottet är grovt ska domstolen enligt 20 kap. 1 § 2 st. 2 men. brottsbalken särskilt beakta om gärningsmannen allvarligt har missbrukat sin ställning eller om gärningen för någon enskild eller det allmänna har medfört allmänt förfång eller otillbörlig förmån som är betydande.

6.1.3 Något om lagregleringen om medverkansansvar

Åklagaren har i målet yrkat ansvar inte bara för huvudgärningsman utan även för annan som han menar ska dömas för medhjälp till brott. Vad är det då för regler som gäller i det avseendet.

Man talar inom straffrätten om osjälvständiga brottsformer, vilket omfattar förberedelse, stämpling, försök till brott och, det som här är av intresse *medverkan till brott*, i form av anstiftan eller medhjälp. Att dessa former av straffansvar kallas för osjälvständiga brottsformer beror på att ansvar inte kan följa endast enligt en straffbestämmelse i eller utanför brottsbalken, utan ansvar förutsätter en kombination med andra bestämmelser. De generella reglerna i detta avseende finns i 23 kap. brottsbalken.

Medverkansbestämmelsen i 23 kap. 4 § brottsbalken innebär att kretsen av person som kan fällas till ansvar för brott, vidgas eftersom ansvaret inte begränsas till den eller de som utfört gärningen, dvs. som uppfyllt brottsrekvisiten för brottet. Kortfattat görs skillnad mellan den som utfört den otillåtna gärningen (huvudgärningen eller medverkansobjektet) och den som främjat gärningen med råd eller dåd, dvs. genom fysiska eller psykiska medel (medverkansgärningen). Den

som utfört huvudgärningen är gärningsman och den som deltagit i medverkansgärningen betecknas som anstiftare eller medhjälpare.

Anstiftan anses föreligga då någon förmått annan till utförandet av gärningen. Anstiftan anses förutsätta en psykisk påverkan som ska ha varit av avgörande betydelse för gärningsmannens beslut att utföra gärningen. I det ligger bl.a. att någon uppsåtligt framkallat ett beslut av den andre att företa en viss handling. Det behöver inte nödvändigtvis vara fråga om övertalning, dvs. att övervinna ett motstånd hos gärningsmannen. Anstiftan anses föreligga så länge anstiftaren genom psykisk påverkan kan sägas ha orsakat utförandet av gärningen, även om gärningsmannen har varit lätt att påverka. Däremot anses den som redan har bestämt sig för att begå ett brott, när anstiftaren träder in i bilden, inte ha förmåtts till utförandet.

Den som har försökt förmå annan att begå ett brott kan straffas för stämpling till brottet. Lyckas övertalningen så att den andre börjar brottet och utför ett försök eller ett fullbordat brott, straffas hen inte för stämpling, utan för anstiftan av försök eller fullbordat brott.

Medhjälp föreligger när någon – på annat sätt än genom anstiftan – främjat gärningen med råd eller dåd. Medhjälp till en brottslig gärning bestäms alltså på ett negativt sätt därigenom att medhjälp består i ett främjande som inte uppfyller kraven på anstiftan. Det är tillräckligt att den medverkande genom sitt agerande styrkt gärningsmannen i dennes uppsåt att begå brott. Det kan ske genom råd men också genom handling. Medhjälp kan vara av fysisk art, t.ex. skjuts till eller från brottsplatsen, eller av psykisk art, t.ex. råd eller uppmuntran. Att tillhandahålla oriktiga verifikationer, skenkontrakt eller liknande anses vara gärningar som innefattar medhjälp (se t.ex. rättsfallen NJA 1996 s. 534 och 1976 s. 580).

Vissa, men inte alla, omständigheter rörande gärningsmannens brott påverkar ansvaret för övriga medverkande, dvs. påverkar utgången av vilket brott som anstiftaren eller medhjälparen kan fällas till ansvar för. Det brukar sägas att de objektiva brottsrekvisiten för huvudbrottet utgör den otillåtna gärningen och bildar den yttersta ramen för övriga medverkandes ansvar.

Ett medverkansansvar bygger på att någon har utfört en otillåten gärning, men däremot inte på att någon har begått ett brott eftersom medverkansansvaret är självständigt. Den medverkande kan mycket väl kan dömas för annat brott än det som gärningsmannen döms för eller, för det fall att gärningsmannen på grund av bristande uppsåt, inte döms alls.

Det förhållandet att gärningsmannen inte kan straffas, t.ex. på grund av bristande uppsåt, utesluter sålunda inte ansvar för den som medverkat till gärningen. Vid bedömningen av den medverkandes ansvar ska man nämligen bortse från frågan om gärningsmannen uppfyller det subjektiva rekvisitet eller inte. Ansvar för

medverkande är i stället beroende av om en otillåten gärning objektivt sett har kommit tillstånd.

6.1.4 Tingsrättens bedömning i detta mål

Åtalspunkterna 1-7

Åklagaren har under åtalspunkterna 1-3 yrkat att Talal Abdelrahman ska dömas för tre fall av mutbrott, grovt brott, tre fall av medhjälp till grov urkundsförfalskning och tre fall av medhjälp till grovt tjänstefel samt att Francois Anougba ska dömas för tre fall av grovt tjänstefel.

Åklagaren har vidare under åtalspunkterna 4-7 yrkat att Talal Abdelrahman ska dömas för ytterligare fyra fall av mutbrott, grovt brott, fyra fall av medhjälp till grov urkundsförfalskning och fyra fall av medhjälp till grovt tjänstefel samt att Amer Iskandar ska dömas för fyra fall av medhjälp till grov urkundsförfalskning och fyra fall av medhjälp till mutbrott, grovt brott.

Som redovisats ovan har de tilltalade var och en för sitt vidkommande förnekat gärningarna.

Talal Abdelrahman och Amer Iskandar har lämnat med varandra helt oförenliga uppgifter. Talal Abdelrahman har tillbakavisat varje påstående om att han på något sätt skulle vara delaktig i någon brottslig verksamhet. Amer Iskandar har däremot lämnat uppgifter som framstår som i hög grad besvärande inte bara för honom själv utan även för Talal Abdelrahman. Uppenbart är att åtminstone någon av dem har lämnat oriktiga uppgifter. När det gäller att bedöma deras respektive berättelser vill tingsrätten peka på bl.a. följande.

Talal Abdelrahman har lämnat en berättelse som gärna inte kan beskrivas som annat än vag och detaljfattig. Måhända är det ett förhållande som kan förklaras av den inställning som han har redovisat till åtalet. Han har emellertid i vissa avseenden lämnat uppgifter som tingsrätten bedömer vara så pass osannolika att de rimligen inte kan annat än lämnas helt utan avseende. Det gäller framför allt hans förklaring till varför han – vilket torde vara ostridigt – ganska frekvent besökte Amer Iskandar i restaurangen under den tid åtalet avser. Enligt vad han berättat skulle detta ha berott på att han tidigare, i samband med att han hade sålt sin personbil och bar på sig en större summa kontanter, hade råkat träffa på Amer Iskandar och för denne berättat om försäljningen. Enligt Talal Abdelrahman skulle Amer Iskandar då ha tipsat honom om möjligheten att investera pengarna i guld och på så sätt göra stora förtjänster; Amer Iskandar skulle ha förklarat att han visste en kvinna som arbetade i en guldaffär och som lämnade garanti på att den som investerade 5 000 kr i hennes verksamhet skulle varje vecka kunna lyfta en avkastning om 1 000 kr så länge pengarna stod inne. Talal Abdelrahman har hävdat att han blev så lockad av erbjudandet att han inte kunde motstå det och han därför direkt överlämnade pengar

– oklart hur mycket – till Amer Iskandar för vidarebefordran till den för Talal Abdelrahman helt okända kvinnan.

Talal Abdelrahman har också berättat att han under de två följande veckorna fick utlovad avkastning men att utbetalningarna sedan upphörde; det var för att återkräva sina pengar som han flera gånger sökte upp Amer Iskandar i restaurangen.

Erbjudandet som Talal Abdelrahman påstår sig ha fått har i sig varit så fördelaktigt för investeraren att Talal Abdelrahman måste ha förstått att det inte skulle komma att infrias. Han påstår sig ändå ha accepterat erbjudandet, och det utan att ens själv ha varit i kontakt kvinnan i fråga. Han har sagt att han fullt ut har förlitat sig på Amer Iskandars uppgifter. Detta hade måhända varit rimligt att tro om det varit så att förhållandet dem emellan varit så nära som Amer Iskandar påstått, nämligen att de var som bröder för varandra. Det är emellertid en beskrivning som Talal Abdelrahman alls inte velat skriva under på, utan han har förklarat att han inte ens är närmare bekant med Amer Iskandar.

Tingsrätten kan inte tolka Talal Abdelrahmans berättelse på annat sätt än att han har förlitat sig på en nästan okänd persons uppgifter och gått med på att låta en annan okänd person, mot löfte om en – för människor i allmänhet – orimligt hög avkastning, spekulera med hans pengar. Dessa uppgifter är enligt tingsrätten så osannolika att de inte kan tillmätas avseende. Det är uppenbart att syftet med Talal Abdelrahmans återkommande besök hos Amer Iskandar varit ett helt annat. Tingsrätten återkommer till detta nedan.

Tingsrätten kan konstatera att det finns andra uppgifter som Talal Abdelrahman lämnat och som det finns all anledning att ställa sig tvivlande till. Det gäller t.ex. att hans försvarare i målet om dataintrång skulle ha vägrat att gå honom till mötes och skälet därtill. Dessa uppgifter är dock inte av omedelbar betydelse för målet.

Fråga är då vilken betydelse man kan fästa vid Amer Iskandars uppgifter. Tingsrätten kan konstatera att han lämnat uppgifter som framstår som i hög grad besvärande inte bara för honom själv utan även för Talal Abdelrahman. Bedömningen av Amer Iskandars berättelse kan rent av sägas vara av avgörande betydelse för utgången i målet.

En berättelse från en medtilltalad måste emellertid alltid bedömas med särskild försiktighet. Även om den skulle framstå som mer trovärdig än de medtilltalades uppgifter är det inte tillräckligt för en fällande dom. Det krävs i så fall dessutom att berättelsen får ett klart stöd i annan bevisning som åklagarna lagt fram. Tingsrätten gör i den frågan följande bedömning.

Det kan konstateras att Amer Iskandars berättelse är lång och sammanhängande. Såvitt framkommit har han i allt väsentligt hållit sig till samma uppgifter sedan sitt första förhör den 10 december 2012. Det förtjänar att nämnas att han i det förhöret,

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

liksom i ett förhör som hölls med honom den 19 december 2012, hördes som vittne och inte misstänkt. Det var först i ett tredje förhör med honom den 10 september 2013 som han delgavs misstanke om delaktighet i brottsligheten.

Trots pressande förhör och motförhör vid tingsrätten har han svarat på frågorna på ett klart sätt och kunnat lämna rimliga förklaringar till de tillfällen hans uppgifter ändrats eller framstått som vaga. Amer Iskandar har vidare lämnat detaljer som fått stöd i den övriga utredningen och som ger intryck av att spegla något självupplevt. Slutligen kan det antas att Amer Iskandar utsatt sig för en risk för framtida repressalier genom att berätta på sätt han gjort.

Enligt tingsrätten finns det inget som tyder på att Amer Iskandar skulle ha motiv för att beskylla Talal Abdelrahman för något som denne inte gjort. Från försvarets sida har förvisso hävdats att Amer Iskandar berättat på sätt han gjort i syfte att själv undgå ansvar eller möjligen i syfte att skydda annan. Tingsrätten har dock svårt att se att det finns något egentligt stöd för sådana antaganden. Däremot finns det en hel del i utredningen som tvärtom ger stöd åt antagandet att det i allt väsentligt förhållit sig på sätt som Amer Iskandar påstått. Här kan nämnas bl.a. följande.

Det är utrett att Talal Abdelrahman och Amer Iskandar under tiden åtalet avser träffats frekvent på Amer Iskandars restaurang. Tingsrätten har redan tidigare konstaterat att syftet med dessa möten inte har varit det som Talal Abdelrahman påstått.

Ehab Adnan Klissly har berättat om att han lärde känna Talal Abdelrahman under tiden som han arbetade som frisör i sin kusin Ghassan Youssef Tahas frisersalong i Malmö. Han fick tidigt veta att Talal Abdelrahman arbetade på Migrationsverket. Talal Abdelrahman var enligt Ehab Adnan Klissly inte bara en vanlig stamkund i salongen utan han kunde dyka upp när som för att ta en kopp kaffe och snacka en stund. Ehab Adnan Klissly har också berättat att han efter att ha fått avslag på sin asylansökan, nämnde detta för Talal Abdelrahman och att han då fick ett erbjudande om att mot en ersättning om 60 000 kr få stanna i Sverige; Talal Abdelrahman lovade att mot den ersättningen ordna ett äkta bulgariskt pass och även en uppehållsrätt åt honom.

Detta är uppgifter som Talal Abdelrahman har tillbakavisat med bestämdhet. Han har berättat att det i och för sig stämmer att han var kund i frisersalongen och att han där träffade Ehab Adnan Klissly men att denne då gick under namnet Mohammad Taha. Han har likaså berättat om att Ehab Adnan Klissly, efter att ha fått sin ansökan om asyl avslagen, försökte skylla på honom och hotade att hämnas. Han menade att det var Talal Abdelrahman som hade avslöjat att han ansökt om asyl i annans namn. Enligt Talal Abdelrahman är detta också förklaringen till varför Ehab Adnan Klissly beskyller honom för något som han aldrig gjort.

Tingsrätten kan i denna del konstatera att Ehab Adnan Klisslys berättelse innehåller inte bara påståenden om Talal Abdelrahmans erbjudande utan också tämligen ingående uppgifter om hur det kom sig att den begärda ersättningen sattes ned till 55 000 kr, hur Ehab Adnan Klissly lyckades få ihop dessa pengar och hur det gick till när pengarna överlämnades till Talal Abdelrahman. Sålunda har Ehab Adnan Klissly berättat att han saknade medel men att han ingick i en förening där medlemmarna varje månad satte av ett visst belopp som sedan gick till den person som ansågs vara i störst behov av pengar just den månaden och just då ansågs Ehab Adnan Klissly vara i störst behov. Att det förhållit sig på det sättet stöds av vad vittnet Ghassan Youssef Taha har berättat.

Ehab Adnan Klissly har, som nämnts, också berättat om att det inte var han själv utan hans kusin Ghassan Youssef Taha som överlämnade pengarna till Talal Abdelrahman. Tingsrätten kan konstatera att Ghassan Youssef Taha under huvudförhandlingen har förnekat att så varit fallet. Tingsrätten kan emellertid samtidigt konstatera att han, som redovisats ovan, i polisförhör den 11 december 2012 vidgått att han för Ehab Adnan Klisslys räkning överlämnat en summa pengar till Talal Abdelrahman och att han då hävdade att han inte visste vad det rörde sig om. Det saknas anledning anta annat än att han då berättade om hur det verkligen förhöll sig. Hans invändning om att han på grund av bristande kunskaper i svenska språket blivit missförstådd under polisförhöret är inte särskilt övertygande.

Invändningen från Talal Abdelrahmans sida om att Ehab Adnan Klisslys uppgifter är lögnaktiga och endast utgör ett led i ett försök från dennes sida att misskreditera eller hämnas på honom, anser tingsrätten mot denna bakgrund är i så hög grad osannolik att den kan lämnas utan avseende. Det är därtill något anmärkningsvärt att det finns andra personer som för sin del lämnat ungefär samma uppgifter som Ehab Adnan Klissly men som Talal Abdelrahman förklarat sig helt sakna kännedom om.

Tvärtemot vad Talal Abdelrahman har påstått, finns det redan utifrån vad som nu nämnts starka skäl att misstänka att han de facto, via Ghassan Youssef Taha, har tagit emot en summa pengar som ersättning för tjänster som han i sin egenskap av handläggare på Migrationsverket har erbjudit Ehab Adnan Klissly.

Det finns andra omständigheter som talar i samma riktning, dvs. som talar för att de uppgifter som Amer Iskandar lämnat i mångt och mycket är korrekta.

Talat Abdul Al har berättat att han arbetade i Amer Iskandars restaurang under den aktuella tiden och att han då lade märke till att Talal Abdelrahman ofta kom och besökte Amer Iskandar, att dessa regelmässigt satte sig på avskild plats i restaurangen och samtalade med varandra. Han har tillagt att det var uttryckligen sagt att vid dessa tillfällen fick ingen störa eller ens komma i närheten av dem. Talat Abdul Al har vidare uppgett att han inledningsvis inte visste vad de båda diskuterade men att han med tiden förstod att det handlade om pass och

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

uppehållstillstånd. Det var misstankar som han själv fick men som bekräftades av vad han fick höra från andra. Han har framhållit att han aldrig såg att de båda utväxlade några handlingar eller pengar men att det hände så gott som dagligen att personer kom och hämtade dokument på restaurangen. Enligt honom gick Amer Iskandar och personen i fråga då i regel avsides eller rent av ut från restaurangen.

Talat Abdul Al har under utredningen genomgått en fotokonfrontation och då pekat ut vissa personer som han säger sig ha sett hos Amer Iskandar i restaurangen. Han har vid tingsrätten förklarat att det stämmer som framgår av förhörsprotokollet att han då kände igen Ehab Adnan Klissly, Said Awad, Hadi Al Hamouri, Nader al Chamiyeh, Nadar Dahshi och Madi Saleh men att han inte kunde namnge dem.

Talat Abdul Als berättelse stämmer sålunda i allt väsentligt överens med de uppgifter som Amer Iskandar har lämnat.

Hadi Al Hamouri har berättat att han fick veta att det var en person vid namn Talal Abdelrahman som stod bakom arrangemanget med köp av handlingar. Han har också berättat om att han vid ett tillfälle iakttog när Amer Iskandar överlämnade handlingar till Talal Abdelrahman på parkeringsplatsen utanför restaurangen och att han då uppfattade det som att Amer Iskandar gjorde vad han kunde för att Hadi Al Hamouri inte skulle se vem det var som satt i bilen. Hadi Al Hamouri har samtidigt förklarat att han är av den fasta övertygelsen att det var just Talal Abdelrahman som satt i bilen och som tog emot handlingarna.

Tingsrätten kan konstatera att det i ärendena om registrering av uppehållsrätt avseende Ehab Adnan Klissly, Saleh Kamel och Said Awad åberopades anställningsintyg som bevisligen inte var äkta. I dessa intyg angavs som arbetsgivare antingen Bilvårdservice MD eller Direktstäd Service. Företrädarna för dessa rörelser har förklarat sig inte ha haft med Ehab Adnan Klissly, Saleh Kamel och Said Awad att göra. Det saknas anledning att betvivla deras uppgifter. Värt att notera är att Talal Abdelrahman vidgått att han haft att göra med såväl Bilvårdservice MD som med Direktstäd Service.

Avslutningsvis går det inte att bortse från vad vittnet Camilla Hultman, utredare i målet, berättat. Sålunda har hon berättat att i samband med att hon delgav Talal Abdelrahman utredningen enligt 23 kap. 18 § rättegångsbalken uttryckte han sin lättnad över att utredningen var klar och undrade samtidigt om de möjligen kunde träffas senare för att talas vid. Camilla Hultman har berättat att när hon frågade vad han avsåg, uttalade Talal Abdelrahman något i stil med att det "inte var hans alltihop utan att de var flera som skulle dela". Enligt vad Camilla Hultman berättat uppfattade hon honom som att han uttalade att det fanns flera inblandade både inom huset och bland övriga misstänkta i målet. Hon har också berättat om sin förvåning över uttalandet och vad det föranledde för åtgärder från hennes sida. Tingsrätten anser inte att det finns anledning att ifrågasätta hennes uppgifter. Det förhållandet att Talal Abdelrahman, uppenbarligen efter samråd med sin försvarare, skickat ett e-

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

postmeddelande till Camilla Hultman och däri tillbakavisat påståendena, anser tingsrätten inte föranleder en annan bedömning.

Sammanfattningsvis finner tingsrätten att de anförda omständigheterna medför att Amer Iskandar får anses i allt väsentligt trovärdig och hans uppgifter tillförlitliga. Det förhållandet att han samtidigt gett intryck av att i viss utsträckning vilja tona ned sin egen inblandning medför inte någon annan bedömning.

Utifrån den bedömning som tingsrätten redovisat ovan följer med nödvändighet att det också får anses utrett att Amer Iskandar och Talal Abdelrahman under år 2008 inlett ett slags samarbete som gick ut på att mot ersättning hjälpa flyktingar att få stanna i Sverige. Denna s.k. affärsidé möjliggjordes genom att Talal Abdelrahman utnyttjade sin ställning som handläggare på Migrationsverket. Tydligt är att Talal Abdelrahman utåt hållit en låg profil och inte mer än i undantagsfall själv varit i kontakt med de personer som efterfrågat deras tjänster och att det i stället fallit på Amer Iskandars lott att vara ansiktet utåt. Det finns flera personer som hörts i målet och som förklarat att det var allmänt känt, inte bara i Malmö utan även i Danmark, att man kunde uppsöka Amer Iskandars restaurang i Rosengård för att få hjälp med sitt uppehållstillstånd. Det är sålunda med denna bakgrund som tingsrätten nu övergår till att redovisa sina överväganden för var och en av åtalspunkterna 1-7.

Ehab Adnan Klissly, Saleh Kamel, Said Awad, Sanouri Nesreen genom sin make Hadi Al Hamouri, Nader al Chamiyeh, Madi Saleh och Nadar Dahshi har alla berättat om att de erbjudits och accepterat att betala viss ersättning för att få ett bevis om registrering av en uppehållsrätt utfärdat av Migrationsverket.

Ehab Adnan Klissly har berättat att han fick erbjudandet för egen del direkt av Talal Abdelrahman då denne besökte frisersalongen där han arbetade men att han i ett senare skede var i kontakt med Talal Abdelrahman på nytt och fick motsvarande erbjudande för Nadar Dahshis del. Övriga har sagt sig ha fått erbjudandet via Amer Iskandar, under besök i dennes restaurang på Rosengård.

Som tidigare nämnts finner tingsrätten inte anledning att betvivla Ehab Adnan Klisslys uppgifter. Hans uppgifter stöds av vad vittnet Ghassan Youssef Taha har berättat vid huvudförhandlingen men också i tidigare polisförhör. Det finns inte heller anledning att betvivla de övrigas berättelser om hur det hela gick till. Av deras uppgifter framgår att de fick falska bulgariska pass och id-kort efter att ha betalt först en del i förskott och sedan resterande belopp i samband med att de mottog handlingarna. Åklagaren har i målet påstått att de sammantaget betalt ett belopp om 623 850 kr, mellan som lägst 50 000 kr och som högst 125 000 danska kronor.

Genom vad som framkommit i förhör med de berörda personerna själva förefaller det sammanlagda belopp som åklagaren angett vara något för högt. Uppgifterna om beloppets storlek i det enskilda fallet har i vissa fall varit ganska vaga; Said Awad

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

har t.ex. uppgett att han inte minns hur mycket pengar det rörde sig om men att han betalt åtminstone 10 000 kr. Det är en uppgift som tingsrätten ställer sig tvivlande till men ändå har att godta. För övrigas räkning får det anses klarlagt, även vid en försiktig bedömning, att det för Sanouri Nesreens, Madi Salehs, och Nadar Dahshis del har rört sig om 90 000 kr, för Nader al Chamiyehs del om 60 000 danska kronor samt för Ehab Adnan Klisslys och Saleh Kamels del om 55 000 kr respektive 50 000 kr. Totalt har det rört sig om ett avrundat belopp om 450 000 kr.

Tingsrätten anser att det är klarlagt att detta är pengar som Talal Abdelrahman har begärt och fått i muta för att tillhandahålla de aktuella bevisen om uppehållsrätt, låt vara att det inte gått att fastslå vem som i slutändan fått vad. Talal Abdelrahman ska emellertid dömas i enlighet med åtalet för sju fall av mutbrott. Tingsrätten anser det också utrett att Talal Abdelrahman på sätt åklagaren påstått gjort sig skyldig till sju fall av medhjälp till urkundsförfalskning. Såväl mutbrott som urkundsförfalskningen är av skäl som åklagaren angett att bedöma som grova brott.

Av Amer Iskandars egna uppgifter och övrig utredning i målet är vidare styrkt att han under åtalpunkterna 4-7 främjat Talal Abdelrahmans brottslighet på sådant sätt att han ska dömas i enlighet med åtalet för dels fyra fall av medhjälp till mutbrott, grovt brott, dels fyra fall av grov urkundsförfalskning.

Tingsrätten övergår här efter till bedömningen om i vad mån Francois Anougba ska dömas för tre fall av grovt tjänstefel och Talal Abdelrahman för påstådda sju fall av medhjälp till grovt tjänstefel.

Som nämnts har åklagaren under åtalpunkterna 1-3 påstått att Francois Anougba uppsåtligt i myndighetsutövning gjort sig skyldig till grovt tjänstefel genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Francois Anougba har vidgått att det är han som har utfärdat de tre bevisen men har invänt att han inte haft uppsåt till att det gjordes på felaktiga grunder.

Åklagaren har vidare gjort gällande att det har varit Talal Abdelrahman som tillhandahållit de falska handlingar som utgjort underlag för Francois Anogbas myndighetsbeslut. Det påståendet har Talal Abdelrahman bestritt som ogrundat.

Tydligt är att Francois Anougba och Talal Abdelrahman vid den aktuella tiden inte bara var kollegor på Migrationsverket utan även goda vänner. Det har framkommit att de ibland lunchade tillsammans och att de även umgicks privat. Francois Anougba har berättat att det hände ett antal gånger att Talal Abdelrahman överlämnade ärenden om registrering av uppehållsrätt till honom. Han har tillagt att han genom åren handlagt ett tusental sådana ärenden och att han därför omöjligt kan minnas att Talal Abdelrahman överlämnat just de ärenden som gällt Ehab Adnan Klissly, Nadar Dahshi och Said Awad. Han har samtidigt framhållit att han under utredningens gång inte funnit anledning att ifrågasätta uppgiften om att det förhållit sig på det sättet.

Talal Abdelrahman har bestämt förnekat uppgiften att han skulle ha överlämnat några ärenden till Francois Anougba. Tingsrätten har ovan konstaterat att Talal Abdelrahman tagit emot mutor av de nyss nämnda personerna för att se till så att dessa fick ett bevis om registrering av uppehållsrätt. Det var en typ av ärenden som han själv inte handlade. Det har uppenbarligen varit Talal Abdelrahman som initierat ärendena på Migrationsverket. Efter vad som framkommit var handläggningen av den typen av ärenden i hög grad summarisk och det var bara i undantagsfall som man följde upp t.ex. äktheten av de handlingar som återopades i form av kopior. Risker för upptäckt av det förhållandet att ett ärende baserades på falska handlingar har därför varit liten. En viss risk, låt vara obetydlig, har likväl funnits. Det kan mot den bakgrunden ligga nära till hands att utgå från att Talal Abdelrahman velat att gode vännen Francois Anougba skulle handlägga just dessa tre ärenden eftersom denne vid misstanke sannolikt skulle återknyta till Talal Abdelrahman. Det finns sålunda skäl som talar i riktning mot att det har varit Talal Abdelrahman som tillhandahållit de falska handlingarna.

Det kan tyckas att Francois Anougba skulle ha reagerat över att Talal Abdelrahman lämnade ärenden direkt till honom. Det har emellertid inte framkommit något egentligt stöd för påståendet att Francois Anougba skulle ha varit införstådd med att ärendena grundade sig på falska handlingar. Åtalet mot honom i denna del ska därför redan på den grunden ogillas.

Som redovisats ovan under avsnitt 6.1.2 hindrar inte det förhållandet att åtalet mot huvudgärningsmannen ogillas på grund av bristande uppsåt att en medverkande, alltså Talal Abdelrahman, kan dömas för sin delaktighet i brottsligheten. Det förutsätter emellertid att brottsligheten inte är preskriberad.

Åklagaren har i denna del gjort gällande att de olovliga gärningar som Francois Anougba gjort sig skyldig till – låt vara utan uppsåt – är ihop medgärningarna under åtalspunkterna 4-7 att rubricera som grova tjänstefel eftersom han "eller annan" allvarligt missbrukat sin ställning och att brottsligheten, genom gärningarna utövats systematiskt och avsett en otillbörlig förmån av betydande värde för mottagarna.

Tingsrätten kommer då in på åtalspunkterna 4-7. Åklagaren har i den delen påstått att "annan" uppsåtligt i myndighetsutövningen vid Migrationsverket i Malmö åsidosatt vad som gällde för uppgiften genom att på felaktiga grunder utfärda bevis om registrering av uppehållsrätt. Tingsrätten har kunnat konstatera att de aktuella bevisen inte är äkta handlingar. Det kan redan därför ifrågasättas om bevisen om uppehållsrätt faktiskt utfärdats vid myndighetsutövning. Det finns inte heller något i utredningen som styrker åklagarens påstående om att handlingarna skulle ha varit utställda av någon tjänsteman på Migrationsverket. Det är alltså inte visat att någon "annan" begått tjänstefel. Det innebär att åtalet mot Talal Abdelrahman för fyra fall av medhjälp till grovt tjänstefel ska ogillas.

För att återgå till åtalspunkterna 1-3 så blir frågan om dessa tre gärningar tillsammans objektivt sett skulle vara att bedöma som grova tjänstefel. Enligt tingsrättens uppfattning är svaret på den frågan nej. Vid sådant förhållande är gärningarna preskriberade och kan sålunda inte läggas till grund för en fällande dom mot Talal Abdelrahman.

Åtalspunkten 8

Åklagaren har i denna del yrkat att Francois Anougba ska dömas för mutbrott, grovt brott, under påstående av att denne begärt en otillbörlig belöning om 50 000 kr för sin tjänsteställning vid Migrationsverket i Malmö.

Francois Anougba har, som tidigare nämnts, förnekat gärningen.

Tingsrätten har hört bl.a. vittnet Anthony Abomah. Denne har på tingsrätten gjort ett trovärdigt intryck. Han har lämnat en berättelse som ger stöd för åklagarens gärningspåståenden. Sålunda har han berättat att Francois Anougba i sin egenskap av tjänsteman på Migrationsverket erbjudit honom att ordna så att Anthony Abomah fick stanna i Sverige om denne i gengäld betalade honom 50 000 kr. Vittnena Torgny Dahlberg och Dominic Debby har bekräftat Anthony Abomahs påstående om att denne, i nära anslutning till att det skulle ha hänt, underrättade dem, var och en för sig, om det erbjudande som han skulle ha fått. Detta är naturligtvis omständigheter som får sägas vara besvärande för Francois Anougba.

Samtidigt finns det omständigheter som väcker visst tvivel kring Anthony Abomahs uppgifter. Enligt vad han påstått inför tingsrätten skulle erbjudandet ha lämnats samma dag som han och hans dåvarande flickvän var på besök hos Francois Anougba för att intervjuas i ärendet om uppehållstillstånd. Det är klarlagt att det mötet hölls den 24 oktober 2007. Trots det gjorde han inte någon polisanmälan förrän i slutet av maj 2008. Då uppgav han dessutom, enligt vad som framgår av anmälan, att erbjudandet skulle ha lämnats någon gång mellan den 11 och 18 november 2007. Detta väcker onekligen betänkligheter, särskilt med tanke på att det måste ha rört sig om en för Anthony Abomah mycket udda händelse.

Att han dröjde flera månader innan han vände sig till polisen, har han förklarat med att han vid den tiden mådde psykiskt mycket dåligt och därför inte orkade ta itu med saken. Det är måhända ingen uppgift som tingsrätten ser anledning att betvivla men det förtjänar påpekas att Anthony Abomah annars tycks vara en person som inte låter sig nöjas med att bli felaktigt behandlad av myndighetspersoner; han har själv berättat att han under anknytningsärendets handläggning kände ett starkt missnöje med de handläggare som han blivit tilldelad och att han fick till stånd byte av handläggare vid inte mindre än fem tillfällen.

Därtill ska läggas att han vidgått att han i samband med ett polisförhör den 2 oktober 2012 lämnade andra uppgifter om tidpunkten för när erbjudandet skulle ha

lämnats. Av förhörprotokollet framgår att han då uppgav att erbjudandet skulle ha lämnats först efter det att flickvännen avbrutit sin graviditet och efter att han blivit ombedd av Francois Anougba att komma till Migrationsverket. Han har förklarat sina då lämnade uppgifter med att han i det skedet inte ville att polisen skulle ställa frågor till honom utan att de i stället skulle se till att utreda ärendet. Tingsrätten kan konstatera att Anthony Abomah såhunda lämnat tre olika uppgifter om tidpunkten när han skulle ha mottagit erbjudandet. Anmärkningsvärt är också att han i polisförhör lämnat ganska detaljerade uppgifter dels om hur Francois Anougba kontaktade honom, dels under vilka former samtalet ägde rum, när som mötet enligt hans berättelse inför tingsrätten aldrig ägde rum.

Det går i sammanhanget inte att helt bortse från att Anthony Abomah – som Francois Anougba antytt – kan ha haft ett motiv för att vilja sätta åt Francois Anougba. Anthony Abomah har själv vidgått att han upplevde det som att det var Francois Anougbas ofördelaktiga uppgifter om honom, som gjorde att flickvännen bröt deras förhållande och sedan genomgick en abort. Det är inte svårt att föreställa sig den frustration som Anthony Abomah då måste ha känt; han förlorade sin flickvän och ett blivande barn och hans utsikter att få stanna i Sverige försämrades högst påtagligt. Det ska understrykas att det nu sagda endast är ett antagande och att det saknas all form av belägg för att det verkligen skulle förhålla sig på nämnda sätt. Å andra sidan går det inte att helt utesluta.

Vid en samlad bedömning av det som framkommit i målet, anser tingsrätten att det finns visst utrymme för tveksamhet vad gäller tillförlitligheten av Anthony Abomahs uppgifter. Det förhållande att hans berättelse till en del stöds av vad vittnena Torgny Dahlberg och Dominic Debby har berättat kan inte tillmätas någon avgörande betydelse eftersom deras berättelser uteslutande bygger på uppgifter som Anthony Abomah själv har lämnat till dem.

Vad som nu sagts innebär att tingsrätten anser att det genom vad som framkommit i målet inte är ställt utom varje rimligt tvivel att Francois Anougba gjort sig skyldig till den påstådda gärningen. Åtalet mot honom ska därför även i denna del ogillas.

6.2 Påföljd

6.2.1 Talal Abdelrahman

Talal Abdelrahman dömdes den 20 september 2010 för dataintrång till villkorlig dom. Av domen framgår att tingsrätten i påföljdsdelen beaktade att gärningen resulterade i att Talal Abdelrahman avskedades från sin anställning vid Migrationsverket.

Han döms nu för sju fall av mutbrott, grovt brott, och sju fall av medhjälp till grov urkunds-förfalskning.

Vid bedömningen av det straffvärde som en viss brottslighet har ska i princip samtliga omständigheter vid brotten beaktas. Åklagaren har för sin del redovisat uppfattningen att straffvärdet för Talal Abdelrahmans – men även Amer Iskandars – vidkommande motsvarar fängelse i två år. Enligt tingsrättens mening är straffvärdet för Talal Abdelrahmans del dock betydligt högre och torde i stället ligga kring fängelse i fyra år (jfr rättsfallet NJA 2012 s. 31). Någon annan påföljd än fängelse kan därför inte komma i fråga.

De gärningar som Talal Abdelrahman döms för är begångna under år 2008. Det var först den 29 januari 2013 som han delgavs misstanke om brott. Åtal väcktes den 7 november 2014. Huvudförhandlingen i tingsrätten inleddes den 11 mars 2015 och pågick under 10 dagar fram till den 14 april 2015. Dom meddelas denna dag.

Fråga är om och i så fall i vilken utsträckning och på vilket sätt som den fördröjning som förekommit mellan brotten och domen ska beaktas vid påföljdsbestämningen. Högsta domstolen har i rättsfallet NJA 2003 s. 414 haft denna fråga uppe till bedömning och då pekat på den rätt till rättegång inom skälig tid, som en anklagad har enligt artikel 6.1 i Europakonventionen. Enligt vad som sägs i avgörandet börjar den relevanta tiden för bedömningen, av om rätten till rättegång inom skälig tid kränkts, att löpa den dag när en person kan sägas vara anklagad för brott och avslutas den dag då det föreligger slutlig dom. I det fallet uppgick den sammanlagda tiden till närmare nio år, vilket Högsta domstolen, med beaktande av målets art och komplexitet, bedömde var en så betydande fördröjning att den fick anses ha inneburit en kränkning av den tilltalades rätt till rättegång inom skälig tid. Den tilltalade ansågs därför vara berättigad till gottgörelse i form av en lindrigare påföljd än han annars skulle ha dömts till. Utifrån ett straffvärde om fängelse i tre år, bestämde Högsta domstolen att den tilltalade fick anses vara gottgjord genom ett till hälften reducerat fängelsestraff i förhållande till vad som motiverats av brottslighetens straffvärde.

I detta fall uppgår motsvarande tid till knappt två år och sex månader. Det kan med hänsyn till målets art och omfattning rimligen inte anses vara en så betydande fördröjning att det utgjort en kränkning av Talal Abdelrahmans rätt enligt 6.1 Europakonventionen till rättegång inom skälig tid.

Vid påföljdsbestämningen ska tingsrätten emellertid enligt 29 kap. 5 § 1 st. 7 p. brottsbalken även beakta om en i förhållande till brottets art ovanlig lång tid förflutit *sedan brottet begicks*. Tingsrätten kan konstatera att det här rör sig om en tid om drygt sju år, vilket får bedömas vara en ovanligt lång tid även om man beaktar målets omfattning och karaktär. Detta bör enligt tingsrätten beaktas på så sätt att fängelsestraffets längd sätts ned till tre år.

6.2.2 Amer Iskandar

Amer Iskandar förekommer under två avsnitt i belastningsregistret. Han dömdes den 6 april 2010 för medhjälp till urkundsförfalskning. Påföljden bestämdes till villkorlig dom med samhällstjänst i 75 timmar. I domen angavs att om fängelse i stället hade valts som påföljd skulle fängelse i två månader ha dömts ut. Han dömdes senast de 11 oktober 2011 och även den gången för medhjälp till urkundsförfalskning. Rätten förordnade då att den tidigare utdömda villkorliga domen fick avse även den nya brottsligheten. Samtidigt förlängdes samhällstjänsten med 25 timmar, motsvarande alternativstraffet, fängelse i en månad.

Han döms nu för fyra fall av medhjälp till mutbrott, grovt brott, och fyra fall av medhjälp till grov urkundsförfalskning. Enligt tingsrätten har brottsligheten ett straffvärde motsvarande fängelse i två år. Något alternativ till fängelsestraff finns därför inte. Även i hans fall ska emellertid bestämmelsen i 29 kap. 5 § 1 st. 7 p. brottsbalken beaktas, varför straffets längd bör bestämmas till ett år och sex månader.

6.3 Övrigt

6.3.1 Förverkande

Tingsrätten har ovan konstaterat att Talal Abdelrahman gjort sig skyldig till sju fall av mutbrott, grovt brott. Han kan i mutor beräknas ha mottagit i vart fall 450 000 kr. Sådant utbyte av brott ska enligt 36 kap. 1 § brottsbalken förklaras förverkat, om det inte är uppenbart obilligt. I detta fall anser tingsrätten att ett förverkande inte är uppenbart obilligt. Då medlen efter vad som framkommit inte tycks finnas i behåll, bör förverkande ske på så sätt att Talal Abdelrahman ska förpliktas att till staten betala ett belopp om 450 000 kr motsvarande vad han tagit emot i mutor. (se Thorsten Cars, Mutbrott, bestickning och korruptiv marknadsföring, 1996, sid. 88).

De förfalskade handlingar i form av ett bulgariskt pass och en bulgarisk id-handling samt ett personbevis och ett bevis om registrering av uppehållsrätt, som tagits i beslag hos Talal Abdelrahman eller Amer Iskandar, har använts som hjälpmedel vid brott och bör därför till förebyggande av ytterligare brott förverkas med stöd av 36 kap. 2 § 1 st. brottsbalken.

6.3.2 Kvarstad

Talal Abdelrahman förpliktas i denna dom att till staten såsom förverkat utbyte av brott betala ett avrundat belopp om 450 000 kr. Enligt tingsrätten finns det en risk för att han på ena eller andra sättet söker undkomma sin betalningsskyldighet. Skälen för kvarstad uppväger det intrång eller men i övrigt som åtgärden innebär för Talal Abdelrahman eller för något annat motstående intresse. Beslutet om kvarstad

MALMÖ TINGSRÄTT
Avdelning 1
Enhet 192

DOM
2015-05-20

B 11371-12

6.3.3 Ersättningar m.m.

Tingsrätten har, i likhet med åklagaren, inget att erinra mot de kostnadsanspråk som försvararna redovisat. De bör därför tillerkännas begärd ersättning.

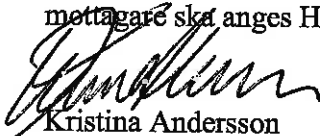
Kostnaderna för Francois Anougbas försvar ska stanna på staten eftersom åtalet mot honom ogillats.

Med hänsyn till längden på de fängelsestraff som Talal Abdelrahman och Amer Iskandar har dömts till och den senares ekonomiska omständigheter, bör staten svara för även deras försvararkostnader.

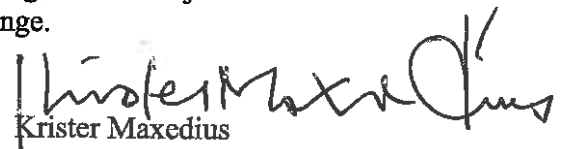
Talal Abdelrahman och Amer Iskandar ska båda betala en avgift om 500 kr till Brottsofferfonden.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga (DV 400)

Ett överklagande ges in till tingsrätten senast onsdagen den 10 juni 2015. Som mottagare ska anges Hovrätten över Skåne och Blekinge.

Kristina Andersson

Krister Maxedius

I avgörandet har deltagit chefsrådmannen Kristina Andersson, rådmannen Krister Maxedius samt nämndemännen Stojan Panic, Eva Christine Winqvist, Monica Hensfelt och Conny Andersson. Rätten är enig.

Avräkningsunderlag, se bilagor

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelseid 19620414-1755	Datum för dom/beslut 2015-05-20
Efternamn Abdelrahman	Förnamn Talal

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad

Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet

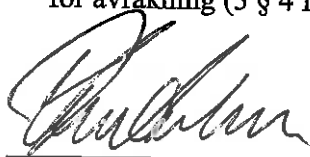
2013-04-03	2013-04-04
2013-01-29	2013-03-28

Särskild anteckning

- ☐ Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- ☐ Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § straffföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelseid 19680217-2392	Datum för dom/beslut 2015-05-20
Efternamn Anougba	Förnamn Nanou FRANÇOIS

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad

Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet

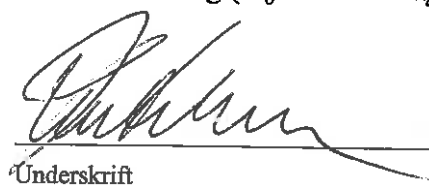
2013-01-29	2013-02-14
------------	------------

Särskild anteckning

- ☐ Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- ☐ Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § straffföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

SVERIGES DOMSTOLAR

ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE - DOM I BROTTMÅL

Den som vill överklaga tingsrättens dom, eller ett i domen intaget beslut, ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till tingsrätten.** Överklagandet prövas av den hovrätt som finns angiven i slutet av domen.

Överklagandet ska ha kommit in till tingsrätten **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

Har ena parten överklagat domen i rätt tid, får också motparten överklaga domen (s.k. **anslutningsöverklagande**) även om den vanliga tiden för överklagande har gått ut. Överklagandet ska också i detta fall skickas eller lämnas till tingsrätten och det måste ha kommit in till tingsrätten **inom en vecka** från den i domen angivna sista dagen för överklagande. **Om det första överklagandet återkallas eller förfaller kan inte heller anslutningsöverklagandet prövas.**

Samma regler som för part gäller för den som inte är part eller intervenient och som vill överklaga ett **i domen intaget beslut** som angår honom eller henne. I fråga om sådant beslut finns dock inte någon möjlighet till anslutningsöverklagande.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i hovrätten fordras i vissa fall att **prövningstillstånd** meddelas. Hovrätten lämnar prövningstillstånd om

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,
2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,

3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller
4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd krävs och sådant inte meddelas står tingsrättens avgörande fast. Det är därför viktigt att det, i de fall prövningstillstånd krävs, klart och tydligt framgår av överklagandet till hovrätten varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

I vilka fall krävs prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en tingsrätts dom om den tilltalade

1. inte dömts till annan påföljd än böter, eller
2. frikänts från ansvar och brottet inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Enskilt anspråk (skadeståndstalan)

För att hovrätten ska pröva en skadeståndstalan krävs prövningstillstånd. Från denna regel gäller följande undantag:

Överklagas domen även i brottmålsdelen och avser överklagandet frågan om den tilltalade ska dömas till ansvar för en gärning krävs inte prövningstillstånd för ett till denna gärning kopplat enskilt anspråk i de fall

1. det enligt ovanstående regler inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen, eller
2. prövningstillstånd i brottmålsdelen meddelas av hovrätten.

Beslut i övriga frågor

Krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen krävs även prövningstillstånd vid beslut som endast får överklagas i samband med överklagande av domen.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om

1. den dom som överklagas med angivande av tingsrättens namn samt dag och nummer för domen,
2. parternas namn och hemvist och om möjligt deras postadresser, yrken, personnummer och telefonnummer, varvid parterna benämns klagande respektive motpart,
3. den ändring av tingsrättens dom som klaganden vill få till stånd,
4. grunderna (skälen) för överklagandet och i vilket avseende tingsrättens domskäl enligt klagandens mening är oriktiga,
5. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis, samt

6. om prövningstillstånd behövs, de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas.

Skriftliga bevis som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet. Vill klaganden att det ska hållas ett förnyat förhör eller en förnyad syn på stället, ska han eller hon ange det och skälen till detta. Klaganden ska också ange om han eller hon vill att målsäganden eller den tilltalade ska infinna sig personligen vid huvudförhandlingen i hovrätten. Är den tilltalade anhållen eller häktad, ska det anges.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans/hennes ombud.

Ytterligare upplysningar lämnas av tingsrätten. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.

Om ni tidigare informerats om att förenklad delgivning kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.